

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylová, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **J.Š.**, bytem [REDACTED], zastoupeného MUDr. Mgr. Danielem Mališem, LL. M., advokátem se sídlem Mališ Nevrkla Legal, advokátní kancelář, s.r.o., Longin Business Center, Na Rybníčku 1329/5, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec, za účasti osoby zúčastněné na řízení **Obce Bedřichov**, se sídlem 468 12 Bedřichov 218, zastoupené Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem SPOLAK advokátní kancelář s. r. o., 8. března 21/13, Liberec 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č. j. OÚPSŘ 414/2013-330-rozh.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 3. 2014, č. j. OÚPSŘ 414/2013-330-rozh., se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám jeho právního zástupce MUDr. Mgr. Daniela Mališe, LL. M., advokáta se sídlem Mališ Nevrkla Legal, advokátní kancelář, s.r.o., Longin Business Center, Na Rybníčku 1329/5, 120 00 Praha 2, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osobě zúčastněné na řízení se n e p ř i z n á v á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v části změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu Města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 14. 10. 2013, č. j. 79274/2013. Označeným stavebním povolením byla povolena stavba objektu občanské vybavenosti „[redacted]“ na pozemcích p. č. [redacted], [redacted] v k. ú. [redacted] (dále také jen „stavba“), stavebníku obce [redacted], jež v řízení před soudem vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení. Změna stavebního povolení se týkala pouze podmínky pokrytí střechy stavby titanžinkovým plechem.

O umístění stavby [redacted] bylo rozhodnuto územním rozhodnutím ze dne 24. 3. 2010, č. j. 26320/2010, společně se stavbami objektu [redacted] a [redacted] „[redacted]“, včetně parkoviště, opěrné zdi i zpevněných ploch, přeložky vodovodního řádu, přeložky splaškové kanalizační stoky, splaškové a dešťové kanalizační stoky, splaškových a dešťových kanalizačních přípojek, vodovodních přípojek a kabelových smyček k NN.

Žádost o stavební povolení podal stavebník obce Bedřichov dne 25. 4. 2012. Protože žádost nebyla úplná, byl stavebník téhož dne vyzván k doplnění žádosti, řízení bylo za tímto účelem přerušeno, žádost byla doplněna dne 29. 8. 2012. Stavební úřad oznámil zahájení stavebního řízení ostatním účastníkům řízení, současně upustil od ohledání na místě a konání ústního jednání a stanovil 10 denní lhůtu k uplatnění námitek a stanovisek dotčených orgánů. Ve stanovené lhůtě podal námitky žalobce.

Poté vydal stavební úřad dne 29. 10. 2012, pod č. j. 78043/2012, na předmětnou stavbu stavební povolení. To bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 3. 2013, č. j. OÚPSŘ 17/2013-330-rozh. Stavební úřad nato opětovně vyzval stavebníka k doplnění žádosti a řízení dne 3. 6. 2013 přerušil. Po doplnění žádosti dne 30. 8. 2013 ve stavebním řízení pokračoval. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí se žalobce seznámil se shromážděnými podklady a reagoval na ně uplatněním námitek ze dne 23. 9. 2013.

Rozhodnutím ze dne 14. 10. 2013, č. j. 79274/2013, vydal stavební úřad znovu stavební povolení na stavbu Lyžařského klubu. Učinil tak na základě projektové dokumentace a dále

- vyjádření Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí ze dne 11. 5. 2012;
- vyjádření Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení životního prostředí a státní památkové péče ze dne 29. 8. 2012 a závazného stanoviska ze dne 28. 8. 2013, č. j. 65653/2013 (z hlediska památkové péče);
- závazného stanoviska Správy Chráněné krajinné oblasti Jizerské hory (dále jen „CHKO“) ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. SR/0326/JH/2012-2;
- stanoviska obce Bedřichov ze dne 18. 5. 2012, č. j. 180/2012;

- závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Libereckého kraje (dále jen „KHS“) ze dne 27. 1. 2012, č. j. KHSLB 06572/2012;
- a závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje (také jen „HZS“) ze dne 23. 8. 2012, č. j. HSLI-2279-2/JN-P-PRE2-2012;
- a stanovisek vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury a správce vodoteče.

Podmínkou č. 1 stavebního povolení bylo stanoveno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace; podmínkou č. 4, že bude dokončena do 2 let od nabytí právní moci stavebního povolení; v podmínce č. 8 stavební úřad upozornil na povinnost dodržovat § 176 zákona č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavebním řádu (stavební zákon) a § 21 až 24 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, pro případ archeologického nálezu, a stanovil povinnost konzultovat zemní práce s institucí oprávněnou provádět archeologický výzkum; podmínkou č. 16 bylo zakázáno sklad v podzemí užívat ke skladování hořlavin a pod podmínkou č. 17 stavební úřad uvedl, že komerční prostor v 1. NP bude využit pro služby související s provozem sportovního areálu – prodej, servis, půjčovna sportovních potřeb. Námitky podané žalobcem zamítl.

Napadeným rozhodnutím ze dne 11. 3. 2013, č. j. OÚPSŘ 414/2013-330-rozh., bylo stavební povolení změněno jen co do nové formulace podmínky č. 9 ohledně klempířských prvků z titanu, v ostatním bylo stavební povolení potvrzeno. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že stavební úřad odstranil vady, které vedly ke zrušení předchozího stavebního povolení. O vydání stavebního povolení žádala osoba, která disponuje smlouvou o provedení stavby s vlastníkem pozemku, podklady byly zpracovány oprávněným projektantem v rozsahu postačujícím k posouzení všech podstatných otázek, stavební úřad stavbu posuzoval z hledisek dle § 111 stavebního zákona a stanovil podmínky pro provedení stavby v souladu s § 115 odst. 1 stavebního zákona a vypořádal se s námitkami vznesenými v průběhu řízení. Protože žalovanému bylo předloženo závazné stanovisko CHKO ze dne 3. 2. 2014, změnil v tomto směru podmínku č. 9 stavebního povolení, aby byla v souladu s uvedeným stanoviskem. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný zdůraznil, že základní otázky předmětné stavby, a to její umístění a koncepční řešení, byly předmětem územního řízení, a proto nelze v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení, s přihlédnutím k obsahovému vymezení námitek ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Projektová dokumentace byla doplněna o přesný popis místností, včetně popisu a využití, s čímž koresponduje výrok rozhodnutí. Poté se žalovaný jednotlivě vyjadřoval k odvolacím námitkám na str. 5 až 10. Předně odmítl námitky obtěžování hlukem a imisemi, když každá stavba způsobí určité zatížení okolí a po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby toto zatížení po dobu výstavby snášeli, pokud nepřekročí míru přípustnou poměrům, což se v daném případě nestalo. Odkázal na projektovou dokumentaci v části B bodu 1 písm. k) a její doplnění obsahující vyhodnocení vlivu hluku na okolí. K námitce hluku z provozu stavby žalovaný uvedl, že otevírací doba byla stanovena a respektuje dobu nočního klidu v obci. Nebudou překročeny hlukové limity a hygienické předpisy. Dle souhrnné zprávy budou použity materiály splňující požadavky na zvukovou izolaci obvodových plášťů. Z projektové dokumentace nevyplývá, že by předmětná stavba v době realizace ani svého provozu způsobila nepřiměřené imise. Povinností stavebního úřadu není vyloučit jakékoliv omezení majitele sousední stavby či pozemku, ale zabránit zásahu, který je zřejmý a v rozporu s platnými právními předpisy, takové možné porušení předpisů žalobce ve stavebním řízení

nenamítal. K námitce nedostatečného odůvodnění závazných stanovisek žalovaný poznamenal, že jimi nebyly vůči žalobci vzneseny žádné požadavky. Žalobci nenáleží ochrana veřejných zájmů, s námitkou nespojil konkrétní tvrzení o tom, jak se stanoviska dotčených orgánů dotkla jeho vlastnických práv, proto je také žalovaný nepovažoval za podnět k přezkoumání závazných stanovisek. Závazná stanoviska jsou dle žalovaného určitá, obsahují uvedení konkrétních ustanovení zákonů, které dotčený orgán chrání a z nichž vycházel. Posuzovaný konkrétní záměr byl vždy uveden. Rozhodnutí stavebního úřadu o námitkách žalobce bylo konkrétní, vyplývalo z něj, s jakými námitkami vznesenými v průběhu řízení a jakým způsobem se stavební úřad vypořádal, nechybělo ani rozsáhlé zdůvodnění zamítnutí podaných námitek. K nedostatečnému závaznému stanovisku orgánu památkové péče žalovaný uvedl, že v něm jsou doporučené postupy i povinnosti stavebníka před zahájením prací, stanovisko má předepsané formální zákonné náležitosti a podmínky byly převzaty do podmínek rozhodnutí. K závaznému stanovisku CHKO žalovaný konstatoval, že bylo dne 3. 2. 2014 doplněno o dovětek týkající se podmínky použití titanizinku pouze na klempířské prvky, nikoli na střechu, která je pochozí. Tomu odpovídá změna podmínky č. 9 stavebního povolení. Na námitku neurčení stávající hladiny hluku v pěší zóně s klidovým režimem a námitce použití „salámové metody“ žalovaný reagoval tak, že o umístění staveb bylo rozhodnuto územním rozhodnutím a námitka jde nad rámec stavebně povolovaného řešení stavby Lyžařského klubu. Stavební úřad se náležitě zabýval stavem hluku v okolí stavby, upozornil na skutečnost, že provoz na pozemní komunikaci je v kompetenci nikoli stavebního úřadu, který způsob užívání komunikace nijak neupravuje ani nemění. Územní plán obce s umístěním sportovních zařízení v dané lokalitě počítá. Nelze mít za to, že by Lyžařský klub pro potřeby sportovců zatěžoval nepřiměřeně okolí hlukem. Navíc stavba byla navržena jako zázemí uživatelů již stávajícího lyžařského stadionu. K námitce parkovacích stání žalovaný uvedl, že 15 parkovacích míst vznikne jen pro personál, parkování návštěvníků je zajištěno na obecním parkovišti, čímž je naplněna technická norma ČSN 73 6110, kdy veřejné parkoviště je od ■ vzdáleno cca 250 metrů. Žalobce ani neuvedl, s jakými konkrétními předpisy spatřuje rozpor. Podmínka č. 15 týkající se skladování nafty je konkrétní a jednoznačně zakazuje skladování jakýchkoli hořlavín v objektu. K námitce nedostatečného zabezpečení realizace navazujících a podmiňujících staveb, např. tepelná čerpadla, opěrná zeď, žalovaný uvedl, že stavební úřad mohl povolovat pouze ty stavební objekty, o jejichž stavebním povolení v souladu s dispoziční zásadou požádal. K námitce údajného neplatného územního rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 30. 6. 2010 bylo vydáno stavební povolení na stavbu ze souboru územně povolených staveb územním rozhodnutím, konkrétně stavbu přeložky vodovodního řádu, splaškové kanalizační stoky, dešťové kanalizační stoky nový areál na ■, proto je územní rozhodnutí nadále v platnosti, byť bylo vydáno pravomocné stavební povolení na jednu ze souboru staveb územně posouzených územním rozhodnutím. Stavebník požádal o prodloužení platnosti územního rozhodnutí a stavební úřad řízení o žádosti zastavil právě z důvodu již vydaného stavebního povolení na stavbu ze souboru umístěných staveb v tomto územním rozhodnutí a žadatel o vydání předmětného stavebního povolení postupoval v dobré víře, kdy platnost územního rozhodnutí byla stavebním úřadem deklarována. S námitkou, že od vydání územního rozhodnutí byla část jednoho pozemku oddělena, žalobce nespojil podle žalovaného tvrzení o konkrétním dotčení svých vlastnických práv, předmětná stavba je prokazatelně umístěna na stejném místě, rozdělení parcel a přidělení nového parcelního čísla nic nemění na jednoznačnosti umístění stavby. K zpřesnění závazného stanoviska v průběhu odvolacího řízení žalovaný uvedl, že je to možné, forma není stanovena, nic nebrání tomu,

aby byla použita forma doplnění do již existujícího závazného stanoviska, kdy ustálená judikatura takový postup připouští. Žalobce opět podle žalovaného neuvedl, jak se stanovisko CHKO dotkne jeho vlastnických práv, námitka jde nad rámec § 114 stavebního zákona. V postupu stavebního úřadu při vydání stavebního povolení nebyla shledána zásadní pochybení a povolení předmětné stavby je v souladu s hledisky dle § 111 stavebního zákona a podmínkami rozhodnutí byl zabezpečen veřejný zájem sledovaný stavebním zákonem a zvláštními předpisy.

II. Žaloba

Žalobce v úvodu žaloby uvedl, že je spolu s manželkou společným vlastníkem pozemku parc. č. [] a na něm umístěné budovy č. p. 195 a pozemku parc. č. [], které jsou od pozemku určeného k výstavbě odděleny několika metry místní pozemní komunikace na pozemku parc. č. []. Popisoval lokalitu dotčenou výstavbou, jakož i okolnosti prohlášení [] za kulturní památku. Přednesl, že z předchozího územního řízení ukončeného územním rozhodnutím ze dne 24. 3. 2010, č. j. 26320/2010, byl spolu s dalšími vlastníky okolních nemovitostí nezákonně vyloučen. Dovožoval účelovost postupů stavebního úřadu a žalovaného a změnu postoje žalovaného ve stavebním řízení, dovožoval tlak politické reprezentace obce, jakož i profit z projektu pouze pro nájemce části vybudovaných prostor v protikladu negativnímu přínosu obyvatelům obce a návštěvníkům, jakož i znemožnění organizování závodu Jizerské padesátky ve stávající podobě z důvodu záboru daného území.

II. a) nezákonné posouzení námitek dotčení práv žalobce

Podle žalobce stavební úřad ani žalovaný nezjišťovali úroveň hluku vznikajícího při provádění stavby i provozu Lyžařského klubu a o námitce žalobce, že jej tento hluk bude rušit při užívání jeho nemovitostí, rozhodli v rozporu se zákonem bez jakýchkoli relevantních skutkových zjištění a vyjádření KHS. Stavební úřad v dalším řízení nesplnil pokyn žalovaného, aby zajistil vyhodnocení hluku vznikajícího při provozu Lyžařského klubu. Pouze obstaral doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013, které se s výjimkou tepelných čerpadel věnuje jen hluku vznikajícímu při provádění stavby a i k jeho posouzení je naprosto nepoužitelné, neuvádí skutečné hodnoty hluku a cituje jen hlukové limity ze souhrnné technické zprávy, která byla součástí původní projektové dokumentace. Nezjišťování hluku vznikajícího při provozu Lyžařského klubu se žalovaný pokusil zakrýt odkazem na zmínku o provozu tepelných čerpadel v doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013 a předpokládanou otevírací dobu provozoven a dovodil, že hluk a další emise budou přiměřené. Takový závěr však po faktické ani právní stránce neobstojí.

Údaje o hluku tepelných čerpadel byly již součástí původní projektové dokumentace a žalovaný je při vydání přechodního zrušujícího rozhodnutí logicky sám považoval za nedostatečné. Tento hluk nelze srovnávat s hlukem vznikajícím při provozu restaurace s barem, který má zabírat největší část podlahové plochy []. Předpokládaná otevírací doba provozoven je podle přesvědčení žalobce také irelevantní, jelikož jejich skutečný účel nebyl v řízení zkoumán.

Nesmyslnost argumentu žalovaného, že vlastníci okolních nemovitostí nebudou hlukem vznikajícím při provádění stavby obtěžováni nebo že tento nebude přesahovat limitní

hodnoty, vyplývá z dalšího stavebního řízení (přezkoumávaného soudem pod sp. zn. 59 A 15/2014). V něm byl hluk vznikající při provádění sousední stavby Horské služby předmětem posudku ■■■, který závěr o dodržení limitů hluku podmínil přijetím řady opatření, včetně třímetrové protihlukové stěny. Provádění stavby Lyžařského klubu přitom nebude s ohledem na větší rozsah výkopových prací o nic tišší. Přesto Stavební povolení žádná protihluková opatření neukládá.

Žalobce odmítl argumentaci žalovaného hlukem vznikajícím již při současném sportovním využití lokality. K posouzení námitky o dotčení vlastnického práva žalobce hlukem ze stavby nebyli stavební úřad ani žalovaný povoláni, měli si vyžádat závazné stanovisko od příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví, tedy KHS. Žalobce v tomto směru poukázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. 1 As 68/2008, publ. ve Sb. NSS č. 1786/2009 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné také na www.nssoud.cz). Takovým podkladem nebylo stanovisko předchozí KHS, jelikož bylo vydáno před uplatněním námitky a s výjimkou možnosti přenosu hluku rozvody vzduchotechniky se posouzení hluku nevěnuje. Rozhodnutím o námitce bez zjištění současné hladiny hluku a jejího navýšení představuje porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

Do práv žalobce negativně zasáhne i doprava související s prováděním stavby Lyžařského klubu a jeho provozem, a to nejen o doprava v pohybu, ale i v klidu (parkování). Podle žalobce bude Lyžařský klub využívat stovky návštěvníků denně, ti se budou snažit automobilem zajet co nejbližší ke stavbě a zaparkovat u ní. Protože však projektová dokumentace parkování návštěvníků nijak neřeší, řeší jen parkovací místa pro pracovníky Lyžařského klubu a uživatele plánované sousedící stanice Horské služby, budou zde návštěvníci automobily odstavovat, včetně krajnice místní komunikace a zpevněných ploch sloužících jako vjezd k nemovitostem žalobce. Argumentace žalovaného dopravními přestupky je mimoběžná, stejně jako argument, že stavební povolení nijak nemění úpravu provozu na místní komunikaci. Žalobce právě na stanovenou pěší zónu poukázal jako na jednu ze skutečností dokládajících nízkou hladinu hluku dané lokality, která při provádění stavebních prací i provozu Lyžařského klubu naroste, ať bude úprava provozu změněna, či zachována. Jako odůvodnění zamítnutí námitky žalobce pak neobstojí ani údajné zajištění parkování uživatelů Lyžařského klubu na obecním parkovišti vzdáleném jen cca 250 metrů.

Stavební úřad ani žalovaný nezjišťovali, kolik návštěvníků bude Lyžařský klub využívat a kolik parkovacích míst je proto nezbytné pro ně zajistit. Žalobce přitom poukázal na to, že stávající centrální parkoviště nestačí, jeho kapacita nebyla hodnocena. Potřebný počet stání je přitom třeba vypočítat dle čl. 14. technické normy ČSN 73 6110 – projektování místních komunikací.

Ignorováním otázky parkování návštěvníků Lyžařského klubu správní orgány porušily § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V souladu s § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, měla být parkovací stání návštěvníků řešena jako součást stavby nebo alespoň na pozemku, žádné ochranné opatření tomu nebránilo. Povolení stavby tak odporuje technickým požadavkům na stavby. Argumentace žalovaného normou ČSN 73 6110 je nepřipadná. Odkaz v cit. ustanovení vyhlášky o technických požadavcích na stavby směřuje jen na určení počtu parkovacích stání a jejich konstrukci, nikoli vzdálenost od stavby.

II. b) ignorování vlastního právního názoru žalovaným a další vady řízení

Podle žalobce nebyl respektován závazný právní názor žalovaného vyslovený ve zrušujícím rozhodnutí, a to že ve výroku stavebního povolení musí být uveden popis využití jednotlivých jeho místností, včetně podrobné specifikace stravovacího zařízení. Pokud stavební úřad do výroku stavebního povolení přepsal označení jednotlivých místností Lyžařského klubu z doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013, hlavní provozovnu ovšem označil pouze jako „klubová místnost“. Přitom využití provozovny jako restaurace, kde budou podávány alkoholické nápoje, a s tím spojené negativní vlivy by pro žalobce představovalo závažné dotčení vlastnického práva. Odvolací námitku, že termín „klubová místnost“ nedostatečně specifikuje využití hlavní provozovny, žalovaný překroutil. Napadeného rozhodnutí je rozporné s vlastním právním názorem žalovaného, že stravovací zařízení musí být podrobně specifikováno, zejména jeho užívání veřejností.

Správní orgány se vyhýbají označení restaurace s barem jejím pravým jménem, o něm však jednoznačně hovoří stanovisko KHS ze dne 27. 4. 2012, ve snaze zakrýt rozpor jejich postupu s § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Pokud by byla hlavní provozovna Lyžařského klubu restaurací s barem pro veřejnost, projektová dokumentace, v níž by teprve byl doplněn skutečný účel provozovny, by se dostala do rozporu s územním plánem obce Bedřichov z roku 2002, k němuž by musely správní orgány přihlédnout i ve stavebním řízení. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, sp. zn. 5 As 77/2009. Podle jeho závěrů by stavebnímu úřadu nezbylo než posoudit soulad tohoto využití s regulativy územního plánu z roku 2002, což by muselo vést k zamítnutí žádosti o stavební povolení. Restaurace s barem není lyžařským vlekem ani provozním objektem ve vztahu k plochám sportu, v řadě dokumentů je dle způsobu využití označen jako objekt občanského vybavení. Využití hlavní provozovny ■■■ je podstatné z hlediska § 111 odst. 2 stavebního zákona, neboť ověřit účinky budoucího užívání stavby, tedy i hluk vznikající při provozu stavby, lze zkoumat jen na základě konkrétních údajů o využití stavby.

S dalším požadavkem na řádné odůvodnění závazných stanovisek se žalovaný vypořádal pouhým konstatováním, že závazná stanoviska slouží k ochraně veřejných zájmů, již se žalobci nepřísluší dovolávat a že odvolací důvod nespojil s tvrzením o dotčení svých práv. Žalobce setrval na tom, že své odvolání může odůvodnit jakýmkoli rozporům stavebního povolení se zákonem, jeho nesprávností, vadou řízení, nepřezkoumatelností, a žalovaný byl povinen přezkoumat je v celém rozsahu s výjimkami uvedenými v tomto ustanovení. Byl proto povinen z úřední povinnosti přihlédnout i k absenci odůvodnění závazných stanovisek dotčených orgánů. S odkazem na § 154 a § 68 odst. 1 správního řádu nepostačí v závazném stanovisku uvést odkaz na ustanovení právního předpisu zakládajícího pravomoc dotčeného orgánu ani označit záměr, k němuž se vyjadřuje, jak argumentuje žalovaný. Absence odůvodnění činí stanovisko a s ním i samotné rozhodnutí, jemuž bylo podkladem, nepřezkoumatelným. Žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009, publ. ve Sb. NSS č. 2381/2011.

Absence odůvodnění závazných stanovisek se dotýká i práv žalobce. Například neodůvodněné souhlasné stanovisko HZS č. j. HSLI-2279-2/JN-P-PRE2-2012 ze dne 23. 8. 2012 mělo být vydáno na základě projektové dokumentace, která označovala jednu

místnost na podzemním podlaží jako sklad nádrží cca 5 000 l nafty. Na fasádě Lyžařského klubu pak projektová dokumentace počítá s umístěním výdejního stojanu, jako by šlo o čerpací stanici pohonných hmot. Stavebník sice předložil prohlášení, že dotčená místnost bude využívána jen jako sklad bez bližší specifikace, o odstranění výdejního stojanu z fasády však nepadlo ani slovo. Souhlasné stanovisko HZS je tak absurdní, neplyne z něj, jaká projektová dokumentace byla předložena k posouzení. Přitom požární bezpečnost stavby se žalobce jako vlastníka sousední stavby dotýká. Ani podmínka č. 16 stavebního povolení nezabrání s ohledem na ponechání čerpacího stojanu, aby byl Lyžařský klub užíván jako čerpací stanice pohonných hmot pro rolby a sněžné skútrů, které nemohou dojet po silnici natankovat palivo na nejbližší veřejně přístupné čerpací stanici. Podmínka zakazuje skladování v jedné nespecifikované místnosti.

II. c) nezákonné posouzení platnosti původního územního rozhodnutí

Žalobce uplatnil námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení platnosti územního rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010. Žádost o stavební povolení Lyžařského klubu byla podána až dne 25. 4. 2012, žádost navíc nebyla úplná v rozporu s § 93 odst. 4 stavebního zákona. Ke stavení běhu doby platnosti územního rozhodnutí by mohlo dojít až v okamžiku doplnění žádosti, tou dobou však ve vztahu k povolované stavbě doba platnosti uplynula.

Žalobce nesouhlasil s tím, že dobu platnosti územního rozhodnutí stavěly jiné úkony ve vztahu k jiným stavbám třetích osob - konkrétně povolení vodního díla - přeložek vodovodního řadu a kanalizačních stok rozhodnutím Magistrátu města Jablonec nad Nisou jako vodoprávního úřadu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 61979/2010. Žalovaný konstruoval prodloužení platnosti umístění všech staveb pod Lesní chatou na základě žádosti o povolení (dosud nerealizované) marginální stavby přeložek vodovodního řadu a kanalizačních stok. Podle žalobce musí platit, že je-li územním rozhodnutím umístěno několik staveb, které lze realizovat samostatně, doba platnosti územního rozhodnutí běží ve vztahu ke každé z nich zvlášť a žádost o povolení jedné z nich nemá vliv na běh doby platnosti ve vztahu k ostatním. Samostatné v tomto smyslu jsou i jednotlivé stavby pod [REDAKCE]. Nepřípadná je tak argumentace § 4 odst. 1 stavebního zákona, který se týká režimu povolování staveb, nikoli umístování, neboť se zde nehovoří o postupu orgánů územního plánování. Účelem institutu souboru staveb není rozšiřovat účinky stavebního povolení, resp. zahájení stavebního řízení týkající se jedné stavby na jinou stavbu a zabránit uplynutí platnosti územního rozhodnutí ve vztahu k těmto stavbám. I kdyby šlo o soubor staveb, vodní dílo přeložek vodovodního řadu a kanalizačních stok by nemohlo být jeho součástí, neboť bylo vydáno nikoli stejným stavebním úřadem, ale úřadem vodoprávním. Rovněž nebyla splněna totožnost stavebníka, o povolení předmětného vodního díla požádala Horská služba ČR, o.p.s., nikoli stavebník Lyžařského klubu. Přeložky pak mají sloužit i jiným objektům, nikoli pouze stavbám pod Lesní chatou. Běh doby platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby může stavět jen žádost o povolení této konkrétní stavby, z § 93 odst. 4 stavebního zákona pak vyplývá, že uvedením jen některých staveb umístěných územním rozhodnutím není žádost o jejich povolení ve vztahu k tomuto rozhodnutí úplná, a běh jeho doby platnosti nestaví. Žalovaný nepřičítá takový účinek žádosti o povolení stavby hlavní, kterými by byla Stanice Horské služby a další stavby, ale žádosti o přeložky vodovodního řadu a kanalizačních stok. Náзор žalovaného, při umístění několika staveb jedním územním rozhodnutím zabránit uplynutí jeho

platnosti podání žádosti o povolení jedné z nich, popírá účel § 92 odst. 1 stavebního zákona. Po uplynutí lhůty 2 roků, kdy se předpokládá neměnnost stavu území, je nutné znovu posoudit soulad stavby s cíli a úkoly územního plánování.

Žalovaný dále ignoroval, že platnosti pozbylo samotné povolení přeložek, čímž původní územní rozhodnutí zaniklo i ve zbývajícím rozsahu. Povolení přeložek bylo vydáno 30. 6. 2010 a nabylo právní moci marným uplynutím odvolací lhůty. Stavební práce nebyly ve 2 letech od nabytí právní moci zahájeny a povolení přeložek v červenci 2012 pozbylo platnosti. Nezabránilo tomu ani rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 23. 6. 2012, č. j. 53866/2012, o změně stavby ve smyslu § 118 stavebního zákona.

Ve prospěch platnosti původního územního rozhodnutí nelze argumentovat ani certifikátem autorizovaného inspektora [REDAKCE]. Ten ohledně předmětné stavby vypracován nebyl, týkal se stavby Horské služby, celý odstavec rozhodnutí žalovaného byl žalovaným opsán z rozhodnutí jiného, posuzovaného soudem ve věci sp. zn. 59 A 15/2014.

Žalobce odmítl i argument rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 5. 6. 2012, č. j. 39663/2012, o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. V odůvodnění bylo zmíněno vydání stavebního povolení jen obecně, aby stavební úřad nemusel uvést, že jde o povolení marginálního vodního díla vydaného vodoprávním úřadem k žádosti jiné osoby.

II. d) nezákonné vypořádání odvolání směřujícího proti stanovisku dotčeného orgánu

Žalovaný se vypořádal s odvoláním směřujícím proti závaznému stanovisku Magistrátu města Jablonec nad Nisou jakožto orgánu státní památkové péče ze dne 28. 8. 2013, č. j. 65653/2013, v rozporu s § 149 odst. 4 správního řádu. Předmětné stanovisko bylo vydáno bez jediné podmínky k zachování pozůstatků dalších objektů Sklářny Bedřichov, která byla prohlášena za kulturní památku. Stanovení podmínky č. 8 ve stavební povolení v případě prokázaných archeologických pozůstatků objektů, jež tvořily jeden funkční celek s kulturní památkou, je zcela nedostatečné. Pokud na tyto nedostatky žalobce poukázal v odvolání, byl žalovaný povinen si vyžádat jeho potvrzení či změnu od nadřízeného orgánu státní památkové péče. Pokud tak neučinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce se dovolal rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009, publ. ve Sb. NSS č. 2167/2011.

Žalovaný překroutil význam odvolání žalobce, jako kdyby brojil jen proti nedostatečnému odůvodnění stanoviska. Zavádějícím způsobem uvedl, že „*podmínky závazného stanoviska jsou navíc subsumovány do podmínek rozhodnutí*“, ačkoli stanovisko ve výroku pouze označuje provedení stavby za přípustné a žádnou podmínku pro její provedení nestanoví.

Žalobce se pak obšírně věnoval prohlášení Sklářny Bedřichov za kulturní památku, popisoval dřívější postoj orgánu památkové péče, dovozoval nutnost ochrany stavebních pozemků parc. č. 522/8 a 522/9, neboť jsou prostředím kulturní památky, jemuž náleží ochrana mj. podle § 9 odst. 3 zákona o památkové péči zakazujícího působit nepříznivé

změny prostředí kulturních památek nebo § 11 odst. 2 ukládajícího obecním úřadům obcí s rozšířenou působností takovou činnost zakázat, nebo ochranu zajistit prostřednictvím závazného stanoviska dle § 14 odst. 1 či 2 uvedeného zákona. Stanovisko neodpovídá způsobu ochrany, který spočívá v zachování pozůstatků staveb a movitých archeologických nálezů v místě a který výslovně preferuje též čl. 4 Úmluvy o ochraně archeologického dědictví Evropy. Stavební povolení tedy dovoluje rozsáhlé výkopové práce, jimiž bude zničeno prostředí kulturní památky Sklářny Bedřichov.

Oporu v zákoně nemá podle žalobce ani způsob, jímž se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu se stanoviskem CHKO ze dne 25. 4. 2012, č. j. SR/0326/JH/2012-2. Některé podmínky tohoto stanoviska (použití titanzinku na střešní krytinu a zapojení nadzemních technických novotvary do stávajícího terénního reliéfu bez potřeby provádění terénních úprav značného rozsahu) byly v rozporu s projektovou dokumentací a stavební úřad je převzal do stavebního povolení jako podmínky č. 9 a 10. Tyto rozpory nemohl žalovaný v souladu se zákonem sám odstranit, ovšem nepostupoval způsobem, který předvídají ustanovení § 149 ve spojení s § 136 správního řádu nebo v přezkumném řízení, na základě odvolání účastníka řízení proti obsahu závazného stanoviska pak podle § 149 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný ovšem podle § 149 odst. 4 správního řádu nepostupoval, nechal na výtisk stanoviska rukou dopsat text ze dne 3. 2. 2014, že se podmínka vyžadující titanzinkovou střešní krytinu vztahuje pouze na použité klempířské prvky a tuto poznámku označil za zpřesnění stanoviska. Žalobce dovozoval, že taková poznámka nemá právní účinky, neboť nelze identifikovat autora, je zde sice hranaté razítko CHKO, forma doplnění neodpovídá formě, v níž bylo vydáno samotné stanovisko, které bylo vydáno a podepsáno elektronicky.

Obhajoba nezákonného postupu odkazem na § 156 SŘ je nepřipadná. Libovolné měnění závazných stanovisek vylučuje i § 4 odst. 4 stavebního zákona, podle kterého jsou dotčené orgány svým závazným stanoviskem vázány a navazující stanoviska, samozřejmě včetně změn původních stanovisek, mohou uplatňovat jen na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a jimiž se podstatně změnily podmínky, za nichž bylo původní stanovisko vydáno.

Další vadu stanoviska žalobce spatřoval v tom, že se věnuje jen ochraně krajinného rázu, ačkoli CHKO dle § 78 zákona o ochraně přírody a krajiny vykonává státní správu v ochraně přírody a krajiny v celém rozsahu, tedy ohledně všech jejích složek, které mohou být prováděním stavby Lyžařského klubu dotčeny ještě více než krajinný ráz.

Žalobce uzavřel tím, že napadené rozhodnutí trpí nezákonnostmi a bylo vydáno v řízení stíženém vadami, a protože většina důvodů postihuje i vydané stavební povolení, domáhal se zrušení rozhodnutí vydaných v obou stupních a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů řízení proti žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních, v nichž bylo reagováno na námitky obsahové shodné s žalobními. Odmítl námitky týkající se obtěžování žalobce hlukem, prachem, pachem, vibracemi, dopravou, neboť se neopírají o žádné relevantní podklady, které by toto prokázaly. Příslušný silniční správní úřad nevznesl žádnou pochybnost o únosnosti místní komunikace. Žalobce neprokázal, že by šlo o stavbu prováděnou neobvyklým způsobem, u níž by bylo nutno provést speciální posouzení dopadu jejího provádění na okolí. Každá stavba zasáhne své okolí určitým stavebním hlukem, což je přípustné, pokud nejsou překročeny přípustné limity vyplývající ze zvláštních předpisů a pokud prováděním stavby nedochází k porušování nočního klidu, což nebylo v daném případě prokázáno. Žalovaný zpochybňoval tvrzení, že by šlo o stavbu složitou a neobvyklou. V této souvislosti odkazoval na § 92 odst. 1 stavebního zákona a to, že dle něj postupováno nebylo a stavebníku nebyla uložena povinnost zpracovat prováděcí dokumentaci. Na to žalovaný podrobně popisoval stavbu a způsob jejího provedení. Odkázal na projektovou dokumentaci, zejména též na její doplnění ze srpna 2013, a upozornil na časový harmonogram prací a časové omezení hlučných prací, které minimalizují dopad hluku na okolní zástavbu. Tvrzení žalobce o opaku nemá oporu v dokladech spisu. Žalovaný se též vyjádřil k vlivu provozu stavby včetně tepelných čerpadel, odkázal na souhlasné stanovisko KHS.

K námitce nárůstu dopravy na místní komunikaci žalovaný konstatoval, že příjezd ke stavbě a staveništi se nachází pod úrovní nemovitosti žalobce, není nutností, aby doprava v průběhu výstavby vždy vedla pod jeho okny. Tvrzení o možném narušení statiky žalobcovy nemovitosti není ničím podloženo. Umístění obou vstupů do objektu jak ze strany stadionu, tak od stávající komunikace zajišťuje, že bude ve vztahu k objektu žalobce omezeno přímé šíření hluku v souvislosti se vstupem do objektu. Zásobování bude probíhat v úrovni 1. NP prostřednictvím prostoru v rámci krytého parkování, tedy v uzavřeném prostoru, proto tvrzení žalobce o přímém ovlivnění jeho objektu nemá oporu v projektové dokumentaci. Jak komerční prostory, tak klubová místnost neobsahují otevíratelná okna, větrání bude zajištěno teplovzdušným větráním, čímž je opět eliminováno přenášení hluku z těchto prostor do venkovního prostoru.

K námitce týkající se parkování vozidel žalovaný odkázal na str. 6 stavebního povolení a str. 8 svého rozhodnutí. Je zajištěno 15 parkovacích míst, včetně parkování pro invalidy v souladu s normou ČSN 73 6110. Dle žalovaného bylo možné použít bod 14.1.15 dané normy, neboť stavba se nachází v zastavěném území obce, kdy se jedná o urbanizované území v blízkosti povolované stavby. Sportovní veřejnost má k dispozici centrální parkoviště vzdálené od lyžařského klubu cca 250 metrů, nadto zázemí bude používáno i nemotorizovanými návštěvníky. Pozemek a dům žalobce se nachází v centru obce, kdy je předpoklad jeho stavebního rozvoje. K výhradám žalobce o povaze „klubu“ žalovaný uvedl, že o tomto nebylo sporu, klub byl řešen pro stravování sportovní veřejnosti (vyvážení jídel, kapacita cca 50 míst), stravování sportovní veřejností vyhovuje předpisům a není v rozporu s rekreačním charakterem Bedřichova.

Stavba byla řádně posouzena z hlediska veřejných zájmů na úseku ochrany kulturních památek závazným stanoviskem Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení životního prostředí a státní památkové péče ze dne 28. 8. 2013, na jehož odůvodnění žalovaný poukázal. Žalobce se vznesenou námitkou nespojil tvrzení

o dotčení svých vlastnických práv, námitky proti stanoviskům dotčených orgánů, které zabezpečují ochranu veřejných zájmů, pak žalobce není povolán vznášet. Povolovaná stavba se areálu nemovité kulturní památky bývalé sklárny nedotýká. Její ochrana je zajištěna prostřednictvím § 22 odst. 1 a 2 zákona o památkové péči, pro ochranu veřejného zájmu bylo dostačující, pokud byl stavebník na zákonnou povinnost upozorněn v odůvodnění závazného stanoviska, ve kterém je zmíněna nutnost provedení archeologického výzkumu. Stavebník byl dostatečně v rámci vydaného závazného stanoviska poučen o povinnosti splnění zákonných postupů dle zmíněného zákona. Samotným závazným stanoviskem pak nebyl vůči žalobci vznesen žádný požadavek a uloženy mu povinnosti.

Žalovaný nesdílel ani názor žalobce o absenci popisu využití jednotlivých místností ve výroku stavebního povolení. Odkázal na relevantní ustanovení stavebního zákona a prováděcích předpisů, přičemž novela vyhlášky č. 62/2013 Sb. se na projektovou dokumentaci zpracovanou před tímto dnem nevztahuje. Samotný výrok stavebního povolení pak nemůže nahrazovat celou projektovou dokumentaci. Postačí, pokud je ve výroku stavebního povolení odkázáno na příslušnou projektovou dokumentaci ověřenou stavebním úřadem. Ani v § 115 stavebního zákona ani v § 18 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, neplyne povinnost uvádět ve výroku stavebního povolení specifikaci jednotlivých místností. Uvádí se jen druh a účel povolované stavby, což bylo v daném případě naplněno. Ohledně specifikace jednotlivých místností, včetně popisu žalobcem napadené klubové místnosti, žalovaný odkázal na obsah projektové dokumentace, včetně jejího doplnění, a zdůraznil, že bylo zájmem obce zajistit provozovnu určenou pro sportovce a uživatele stadionu a návštěvníky obce a zajistit jim veřejné stravování. Doplněním projektové dokumentace byla odstraněna absence specifikace přesného popisu jednotlivých místností v předmětné stavbě. I s doplněnou projektovou dokumentací měl žalobce a dotčené orgány možnost se před vydáním stavebního povolení seznámit. K námitce ohledně územního plánu a jeho souladu s povolovanou stavbou žalovaný uvedl, že ve stavebním řízení se stavební úřad především zabývá posouzením v souladu projektové dokumentace s výrokem a podmínkami územního rozhodnutí, kdy soulad předmětné stavby s územním plánem byl posouzen a osvědčen územním rozhodnutím ze dne 24. 3. 2010. Později vydaný územní plán pak nemůže působit zpětně na již vydané a účinné územní rozhodnutí. Žalovaný odmítl akceptovat retroaktivní působení územně plánovací dokumentace. Dále nesdílel žalobcův názor, že by předmětem stavebního povolení byla jiná stavby, než která byla umístěna územním rozhodnutím. Pokud jde o žalobcem podsouvané jiné využití (provoz běžné restaurace s barem), jedná se o spekulaci, která nemá oporu v podkladech spisu ani v případě rozporu povolované stavby s územním plánem z roku 2002, žalobce neuvádí, jak se toto dotýká jeho vlastnických práv. Jedná se opět o postoj jakéhosi ochránce zákonnosti, k němuž není povolán.

Ve vztahu k zpochybnění platnosti územního rozhodnutí na předmětnou stavbu žalovaný odkázal na odůvodnění stavebního povolení na str. 4 a 5 a napadeného rozhodnutí na str. 9. Žalovaný odkázal na ustálenou praxi ohledně výkladu § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a podmíněnost povolované stavby stavebním povolením na přeložky inženýrských sítí. V době platnosti územního rozhodnutí bylo vydáno stavební povolení na tyto inženýrské sítě ze dne 30. 6. 2010, následně došlo k jeho prodloužení ve smyslu platnosti a změně stavby před dokončením. Proto stavební povolení na přeložky inženýrských sítí zůstalo nadále v platnosti pro další 2 roky ve smyslu § 115 odst. 4 stavebního zákona, což

znamená, že žádost o stavební povolení na předmětnou stavbu ze dne 25. 4. 2012 byla podána v době platnosti stavebního povolení na přeložky inženýrských sítí, kdy územní rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010, jež nabylo právní moci dne 29. 4. 2010, nepozbylo platnosti ani účinnosti ve smyslu § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona. Na tom nic nemění ani skutečnost, že stavební povolení na zmíněné přeložky vydával speciální stavební úřad, neboť se jednalo o speciální stavbu ve smyslu § 6 odst. 3 v návaznosti na § 15 odst. 1 stavebního zákona. Vliv tak nemá ani fakt, že o stavební povolení na přeložky sítí požádal stavebník odlišný od žadatele o územní rozhodnutí. Žalovaný dále odmítl odkaz žalobce na § 93 odst. 4 stavebního zákona před novelou. Podle něj postačí, pokud byla podána v době platnosti územního rozhodnutí žádost o stavební povolení bez ohledu na to, zda byla z hlediska obsahu a příloh úplná či nikoli. Pojem úplná žádost je pak třeba spojovat s její obsahovou a dokladovou úplností ve smyslu § 110 stavebního zákona před novelou, nikoliv ve vztahu k obsahu vydaného územního rozhodnutí. Žalobce s námitkou nespojil tvrzení o dotčení svých vlastnických práv.

Podle žalovaného bylo možné učinit upřesnění závazného stanovisko CHKO ze dne 3. 2. 2014 v rámci odvolacího řízení. Zpřesněním bylo reagováno na odvolací námitku žalobce ohledně způsobu provedení střechy, jak bylo popsáno na str. 7 pod bodem Ad 2) odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zpřesnění závazného stanoviska, pokud se jím nezasahuje do výroku rozhodnutí tak, že by se zásadně měnilo věcné posouzení posuzovaného předmětu, soudy akceptují. Z obsahu závazného stanoviska, včetně jeho zpřesnění, nevyplynou vůči žalobci žádné povinnosti ani skutečnosti, které by přímo zasahovaly do jeho vlastnických práv.

Na závěr žalovaný uvedl, že řízení nezatížil vadou, pokud si dle § 149 odst. 4 správního řádu nevyžádal přezkoumání závazných stanovisek, neboť žalobce svoje výhrady vůči nim nespojil s dotčením svých věcných práv. Žalobce uplatňuje opět postoj ochránce zákonnosti, k němuž není povolán.

K polemice žalobce ohledně upuštění od provedení nádrží nafty žalovaný konstatoval, že se jedná o spekulaci. Není v rozporu s dispoziční zásadou, aby žadatel v průběhu stavebního řízení provedl úpravu svého návrhu. To se stalo v daném případě, kdy byl vypouštěn záměr provedení nádrží na naftu v 1. PP v místnosti číslo 02 písemností stavebníka ze dne 28. 8. 2012, jíž bylo vyhověno námitce žalobce ve vztahu ke skladování hořlavých látek, a tato úprava byla zdokumentována doplněním projektové dokumentace ze srpna 2013, zpřesním popisu místností a takto byla projektová dokumentace ověřena i stavebním úřadem, včetně stanovení podmínky č. 16.

Žalovaný svoje písemné vyjádření zakončil tím, že předmětná stavba byla řádně projednána ve stavebním řízení z hledisek § 111 stavebního zákona, stavební povolení bylo přezkoumáno ve stanoveném rozsahu v odvolacím řízení a bylo prokázáno, že předmětná stavba je přípustná z hlediska veřejných zájmů dle stavebního zákona a zvláštních právních předpisů. Stavba nebude prováděna na pozemku či stavbě žalobce, k řízení byly doloženy potřebné podklady v odpovídajícím rozsahu, žalobce měl možnost do těchto podkladů nahlédnout. Z uvedených důvodů navrhoval žalovaný žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

Na písemné vyjádření žalovaného žalobce zareagoval rozsáhlou replikou. Předně oponoval vykreslení lokality žalovaným. Bránil se označení lokality jako centrální, nesouhlasil s tím, že žalovaný tímto způsobem bagatelizoval vliv provádění stavby na okolí. Ze Zásad územního rozvoje Libereckého kraje pro danou lokalitu neplynou žádné požadavky, naopak žalobce poukázal na úkoly územního plánování stanovené v části E. 2. zásad.

Podle žalobce bude stavba Lyžařského klubu představovat nový zdroj dosud neexistujících emisí hluku, prachu, vibrací a škodlivých látek obtěžujících žalobce a další vlastníky sousedních nemovitostí. Zásah nelze bagatelizovat ani označovat za spekulativní, neboť stavebník v projektové dokumentaci v rozporu s přílohou č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb. neuvedl vlivy stavebních prací na okolí, neuvedl konkrétní stavební mechanizaci a konkrétní údaje o její hlučnosti. Proto žalobce nemohl hlukovou hladinu stavebních prací specifikovat a brojit proti ní. Nadto text vyjádření žalovaného přesahuje značně odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se měl žalovaný řádně s námitkami žalobce vypořádat, což neučinil. Žalobce zopakoval argumentaci dotčení svých práv dopravou na místní komunikaci v důsledku provádění stavby. Nepřípadný je argument žalovaného, že příslušný silniční správní úřad vůči provádění stavby pochybnost nevznesl. Žalobce uváděl, že daný správní úřad je v podstatě tvořen politickou reprezentací obce, která je s realizací Lyžařského klubu spjata, a proto jsou všechny úřední osoby Obecního úřadu Bedřichov podjaté. Nevznesení výhrad proti vibracím a dalším jevům spojených dopravou na vozovce je tak projevem této podjatosti, nikoli absencí těchto vlivů. Protože projektová dokumentace v rozporu s dříve uvedenou vyhláškou neuvádí celkovou hmotnost užívaných vozidel ke stavbě ani četnost průjezdů, nemohl žalobce upřesnit svou námitkou ohledně ohrožení statiky svého domu. Umístění vjezdu na staveniště je podle žalobce pro posouzení dané námitky ohrožení bezpečnosti provozu bezpředmětné.

Ve vztahu k námitce nezákonného neřešení parkování v souvislosti s Lyžařským klubem žalobce zdůraznil, že námitce dopravy v klidu se napadené rozhodnutí věnuje jen zkratkovitě v jednom odstavci na str. 5. Jakákoli snaha odůvodnění doplnit ve vyjádření žalovaného v průběhu soudního řízení je nepřijatelná a činí rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými. Žalobce zopakoval, že požadavkům § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. ve spojení s normou ČSN 73 6110 nevyhovuje odkaz na parkovací stání na tzv. centrálním parkovišti. Nebylo ani zjišťováno, zda toto parkoviště svou kapacitou umožní dostatek parkovacích stání uživatelům lyžařského klubu, když již nyní v lyžařské sezóně potřebám návštěvníků obce nestačí. Projektová dokumentace nedává dostatek vstupních údajů, pokud se týká využití restaurace s barem ke stanovení konečného počtu parkovacích stání, protože neuvádí plochu určenou pro hosty, výpočet byl nadto předložen už v soudním řízení. Nadto má stavba i další veřejně přístupné provozovny a má sloužit jako zázemí sportoviště, podle žalovaného dokonce centrálního stadionu, jež vyžaduje minimálně jedno parkovací místo na každé dva návštěvníky. Pokud má lyžařský klub sloužit jako zázemí takového sportoviště, který žalovaný nazývá centrálním stadionem, musí být tento požadavek naplněn. Přitom se stavební úřad ani žalovaný počtem návštěvníků lyžařského klubu a odpovídajícím počtem parkovacích stání nezabývali. Nelze aplikovat zmiňovaný bod 14.1.15 uvedené normy, neboť lyžařský klub byl umístěn mimo současnou zástavbu. Tvzení žalovaného o dostavbě daného místa nemá podklad ve spisu.

Žalobce zopakoval, že správní orgány se vyhýbaly specifikovat způsob užívání provozovny označované jako klubová místnost, proto nebyly ani posuzovány vlivy provozu restaurace s barem na okolí. K tomu žalobce doplnil, že problémem spojeným s provozem restaurace s barem není jen hluk, jemuž nemohou zabránit neotvíratelná okna, ale i chování návštěvníků v okolí nemovitostí žalobce. S touto námitkou se správní orgány nijak nevypořádaly. Namísto toho se věnovaly hluku vznikajícímu při provozu vzduchotechniky a tepelného čerpadla, ačkoli dle vyjádření žalovaného předmětem řízení mělo být, pak by byla ovšem správní rozhodnutí, která se tepelnému čerpadlu věnují, nepřezkoumatelná. Ani doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013 nevyhovuje požadavku žalovaného na bližší specifikaci stravovacího zařízení. Označení převážného účelu napovídá, že půjde o běžnou restauraci s barem, takovou skutečnost ovšem projektová dokumentace neřešila. Požadavek na specifikaci předmětné provozovny vyplývá z § 115 odst. 6 stavebního zákona ve spojení s § 18c odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., podle kterých musí stavební povolení obsahovat druh a účel povolované stavby. Toto ustanovení bezesporu vyžaduje určení účelu každé provozovny, která se ve stavbě nalézá. Toto je třeba odlišit od specifikace všech místností.

Žalobce svoje argumenty shrnul s tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť shodně jako prvoinstanční rozhodnutí neuvádí, jak správní orgány dospěly k závěru, že Lyžařský klub splňuje obecné požadavky na výstavbu pro odstavná a parkovací stání. Dále z podání žalovaného vyplývá, že předmětem stavebního řízení mělo být též tepelné čerpadlo, ačkoli stavební úřad to popíral a nijak se mu nevěnoval.

Ze závazného stanoviska orgánu památkové péče nevyplyvá, proč souhlasí se stavebními pracemi, jimiž bude zničeno zákonem chráněné prostředí kulturní památky.

Žalovaný se nevypořádal s námitkami vznesenými žalobcem proti poznámce dopsané v průběhu odvolacího řízení na závazné stanovisko CHKO a ve svém podání lže, že se k této poznámce žalobce nevyjádřil.

Stanovisko HZS pak postrádá jakékoli odůvodnění, což činí prvoinstanční i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Nedostatek stanoviska nepominul ani oznámením stavebníka, že od skladování nafty upouští, ani podmínkou č. 16 stavebního povolení, hned další 3 vedlejší místnosti slouží ke skladování. Nadto nepředloženi stanoviska HZS nadřízenému dotčenému orgánu k odvolání žalobce je vadou řízení.

Žalobce dále rozvinul argumenty týkající se povolení neumístěné stavby. Znovu zopakoval, že byl nezákonně vyloučen z územního řízení. Poukázal na to, že žádost o stavební povolení byla podána po uplynutí 2 let od skutečné právní moci územního rozhodnutí, nebyla úplná, stavební řízení musela být z tohoto důvodu přerušeno. Doplnil, že stavebník musí být právním nástupcem toho, komu bylo vydáno územní rozhodnutí. Územní rozhodnutí bylo vydáno na žádost obce Bedřichov, přitom stavební povolení na stavbu přeložek bylo vydáno společnosti Horská služba ČR, o.p.s., proto její žádost logicky nemohla platnost umístění Lyžařského klubu prodloužit. V daném případě došlo k obcházení § 93 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož se při prodloužení platnosti územního rozhodnutí aplikují ustanovení o územním řízení. Platnosti pozbylo také povolení přeložek, žalobce nesouhlasil s jeho

prodloužením rozhodnutím ze dne 23. 7. 2012, nelze zaměňovat dobu platnosti rozhodnutí a lhůtu k dokončení stavby, ve výroku rozhodnutí chybělo, o jakou dobu je platnost rozhodnutí prodloužena. Žalobce znovu uzavřel tím, že byla povolena stavba neumístěná platným územním rozhodnutím, což se bezesporu dotýká právní sféry žalobce jako účastníka řízení. Ten je oprávněn před soudem namítat jakoukoli nezákonnost. Nadto dovozoval, že se jej řešené otázky dotýkaly.

Dále žalobce uvedl, že skutkový stav, z něž správní orgány vyšly, odporuje podkladům pro rozhodnutí obsažených ve spise, protože nemovitosti žalobce se nenalézají v centrální části obce; většina uživatelů Lyžařského klubu nebude do Bedřichova přijíždět veřejnou (hromadnou) dopravou, ale osobními automobily; a Lyžařský klub nebyl umístěn uprostřed kompaktní zástavby a nezaplňuje žádnou proluku.

Žalovaný se dopustil vad, které mohly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí tím, že odvolání směřující proti obsahu následujících závazných stanovisek nepředložil nadřízeným dotčeným orgánům, a to stanovisku Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 28. 8. 2013; stanovisku Správy CHKO ze dne 25. 4. 2012; a stanovisko HZS ze dne 23. 8. 2012, jež postrádá jakékoli odůvodnění.

Další podstatnou vadou řízení vedeného žalovaným je podjatost jeho úředních osob, která vyšla v soudním řízení najevo. Autorem všech podání žalovaného v projednávané věci je ■■■, která je vedoucí oddělení stavebního řádu. Z podání ■■■, která činila veškerá podání žalovaného (zejména z vyjádření k odkladnému účinku žaloby ze dne 19. 5. 2014), je přitom zjevné, že v řízení prosazuje zájmy stavebníka. Odvolání žalobce vyřizovala ■■■, tedy podřízená ■■■, povinná dle zákona o úřednících územních samosprávných celků plnit její pokyny a i fakticky závislá na její „přízni“. Je tak dán důvod vyloučení dle § 14 odst. 1 správního řádu. Skutečnost, že žalovaný vystupoval na ochranu zájmů některého z účastníků stavebního řízení, žalobce dovozoval ze způsobu, jakým žalovaný aktivně brojil proti přiznání odkladnému účinku žalobě a prosazoval zájmy stavebníka. Důvody podjatosti, které správní orgán vedly k přímé podpoře obce ■■■, přitom musely existovat již v době vedení správního řízení, v průběhu soudního řízení pak musel žalovaný zájmy tohoto subjektu prosazovat přímo a zjevně. V soudním řízení tak pouze vychází najevo pochybnosti o nepodjatosti úředních osob, které zde byly již dříve.

V. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť soud neshledal všechny uplatněné žalobní body opodstatněnými.

Ad II. c) platnost územního rozhodnutí

Za klíčovou považoval soud otázku neplatnosti územního rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010, č. j. 2260/2009/SÚ/Pro, jímž byla umístěna také předmětná stavba Lyžařského klubu. Pokud by totiž byl uplatněný žalobní bod důvodný, nebylo by třeba, aby se soud věcně zabýval dalšími námitkami.

Soud dává za pravdu žalobci, že pro posouzení této otázky je rozhodné ustanovení § 93 stavebního zákona v době platnosti územního rozhodnutí, nikoli ve znění po podstatné novelizaci stavebního zákona zákonem č. 350/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013. Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona účinného v době platnosti územního rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010 platilo, že *územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně stavby a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší*. Dle odst. 3 cit. ustanovení lze požádat o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí. Dle § 93 odst. 4 stavebního zákona *územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí*. Novelizované ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož není napříště vyžadováno podání *úplné* žádosti o stavební povolení, nelze aplikovat zpětně, jednalo by se o nepřipustnou retroaktivitu zákona č. 350/2012 Sb.

Z obsahu správního spisu soud ověřil, že předmětná stavba byla umístěna rozhodnutím o umístění stavby podle § 79 a § 92 stavebního zákona ze dne 24. 3. 2010, č. j. 26320/2010, které nabylo právní moci dne 29. 4. 2010. Územním rozhodnutím byla umístěna nyní povolovaná stavba jako objekt občanské vybavenosti „Lyžařský klub“, dále objekt horské služby a ubytovací zařízení „Jabkenice“ – Jizerská o.p.s., vše pod společným označením „Budovy na stadionu Bedřichov“, včetně parkoviště, opěrné zdi, zpevněné plochy, přeložky vodovodního řádu, přeložky splaškové kanalizační stoky, splaškové a dešťové kanalizační stoky a dále přípojky splaškové, vodovodní a kanalizační a kabelových smyček. Z územního rozhodnutí vyplývá, že se jedná o výstavbu 3 samostatných objektů na území stávajícího stadionu, mj. s tím, že stavba objektu Horské služby a parkoviště si vyžádá přeložku vodovodního řádu a kanalizační stoky. Mezi účastníky není ani sporu o vydání stavebního povolení vodoprávního úřadu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 61979/2010, které nabylo právní moci dne 16. 7. 2010, tj. v době platnosti územního povolení. Tímto stavebním povolením byla povolena stavebníku Horská služba ČR, o.p.s., přeložka vodovodního řádu, splaškové

kanalizační stoky, dešťové kanalizační stoky pro nový areál na stadionu. Dne 23. 5. 2010 požádal stavebník Horská služba, o.p.s., o změnu stavby přeložek, žádosti bylo vyhověno a rozhodnutím ze dne 23. 7. 2012, č. j. 53866/2012, jež nabylo právní moci dne 15. 8. 2012, vodoprávní úřad rozhodl o změně stavby přeložek před dokončením podle § 118 a § 115 stavebního zákona, a to o prodloužení platnosti stavebního povolení se změnou termínu dokončení stavby v říjnu 2014, namísto původní podmínky č. 22 stavebního povolení přeložek, která počítala s termínem dokončení srpen 2012. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak žalobce zmiňují, že stavebníkem obcí Bedřichov bylo dne 19. 3. 2012 žádáno o prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010, řízení však bylo zastaveno usnesením č. j. 39663/2012 ze dne 5. 6. 2012 z důvodu již vydaného stavebního povolení.

Ve shodě se žalovaným má soud za to, že územní rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010 nepozbylo platnosti ani ve vztahu k povolované stavbě Lyžařského klubu. Ve lhůtě jeho platnosti, tj. podle § 93 odst. 1 stavebního zákona do 29. 4. 2012, stavebník Horská služba, o.p.s., podal ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona žádost o stavební povolení na stavbu přeložek vodovodního řadu a splaškové kanalizační stoky, dešťové kanalizační stoky. Jak je známo soudu z jeho úřední činnosti, konkrétně z řízení o žalobě žalobce (a jeho manželky) proti stavebnímu povolení stavby Horské služby (též umístěné zmíněným územním rozhodnutím) vedeném pod sp. zn. 59 A 15/2014, tento stavebník měl uzavřenou smlouvu o právu k provedení stavby s obcí Bedřichov, jíž bylo vydáno územní rozhodnutí řešící celé území stávajícího stadionu, a to jak na stavbu přeložek inženýrských sítí, tak i stavbu objektu Horské služby. Jak z územního rozhodnutí (konkrétně z výroku I. v části popisující druh a účel celého projektu a zejména popisu napojení povolované stavby Lyžařského klubu na inženýrské sítě a ověřené grafické přílohy), tak ze stavebního povolení přeložek na pozemcích parc. č. 522/1 a 522/8 vyplývá funkční podmíněnost povolovaných staveb. Nutnost přeložek byla jednoznačně vyvolána umístěním Stanice Horské služby a parkoviště před touto stavbou a objektem občanské vybavenosti Lyžařského klubu. Příslušné přípojky napojující objekty umístěné na pozemky na stadionu budou následně napojeny na tyto současně umístěné a povolené přeložky inženýrských sítí. Výklad § 93 odst. 4 stavebního zákona, tj. že pojem „*úplná žádost*“ znamená nejen kvalitativně, ale vždy také kvantitativně, který zastává žalobce, by znamenal, že územní rozhodnutí, jímž bylo zároveň umístěno více staveb (z nichž i více může být stavbami hlavními ve smyslu § 4 odst. 1 stavebního zákona), aby došlo ke komplexnímu posouzení umístění stavebního záměru v území (a nebyla použita i žalobcem kritizovaná „salámová metoda“), by nemohlo být následně realizováno postupně, v etapách, v závislosti na funkční a časové podmíněnosti staveb. Pro úplnost lze konstatovat, že naposledy uvedeného ustanovení se žalovaný evidentně dovolával jen jako ustanovení, v němž se zmiňuje pojem „*soubor staveb*“, nikoli však v tom smyslu, že by jej ve stavebním řízení aplikoval způsobem, který následně žalobce popisuje a rozvíjí. Žalobcem předestřený striktní výklad § 93 odst. 1 stavebního zákona by popíral smysl vydání územního rozhodnutí, kterým je založen a fixován určitý stav v území po dobu jeho platnosti. Není-li podána úplná žádost o vydání stavebního povolení dle § 93 odst. 4 stavebního zákona ve smyslu kvantitativního, tj. žádost se netýká všech staveb, které byly územním rozhodnutím umístěny, lze s ohledem na zásadu ochrany legitimních očekávání účastníků řízení dovodit, že platnosti ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona nepozbývá územní rozhodnutí také v té části, která byla z důvodu podání žádosti o stavební povolení na některou ze společně umístěných staveb čerpána nepřímou, z důvodu funkční a časové podmíněnosti staveb (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 66/2012-144, dostup. na

www.nssoud.cz). Právě tak tomu bylo v daném případě. Ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí bylo požádáno o vydání stavebního povolení přeložek, jejichž stavba byla ovšem vyvolána právě umístěním staveb umístěvaných daným územním rozhodnutím, a příslušné stavební povolení bylo vydáno. Že bylo nejprve třeba požádat o vydání stavebního povolení na přeložky splaškové kanalizační stoky a dešťové kanalizační stoky, do nichž mají být svedeny odpadní vody z povolované stavby Lyžařského klubu, a vodovodního řádu, ze kterého bude předmětná stavba zásobována, vyplývá z ustanovení § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, podle nichž se ve stavebním řízení povinně zkoumá, zda je zajištěno včasné vybudování technického vybavení vyžadovaného zvláštním právním předpisem (tedy sítě technického vybavení dle § 6 cit. vyhlášky) k řádnému užívání stavby. Proto je třeba odmítnout žalobcovu argumentaci o nutnosti naopak vycházet z podřízení stavby hlavní stavbám doplňkovým či vedlejším. Stavební povolení na stavby Lyžařského klubu (stejně jako na objekt Horské služby) by nemohlo být vydáno bez stavebního povolení inženýrských sítí, jejichž přeložku a vybudování si umístění zmíněných staveb vyžádalo, právě s ohledem na podmíněné napojení staveb na toto technické vybavení.

Že žádost o vydání stavebního povolení přeložek inženýrských sítí podala Horská služba, o.p.s., tedy subjekt odlišný od stavebníka Lyžařského klubu obce Bedřichov, opět na věci nic nemění. Zda bylo uvedenému stavebníku vydáno územní rozhodnutí na stavby v dané lokalitě či nikoli, nebo zda je právním nástupcem obce Bedřichov, není pro zákonnost vydaného stavebního povolení podstatné. Rozhodnutí o umístění stavby je svou povahou rozhodnutí *in rem*, ze stavebního zákona nevyplývá, že by o stavební povolení musel požádat stejný subjekt, k jehož žádosti bylo územní rozhodnutí vydáno. Jak již soud zmínil, Horská služba, o.p.s. v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona podala žádost o vydání stavebního povolení přeložek na základě smlouvy o právu k provedení stavby objektu Horské služby, včetně přípojek sítí technické infrastruktury, a příjezdu ke stavbě, jakož i dočasnému příjezdu pro vozidla HS, uzavřené s obcí Bedřichov, podle nichž má být investorem těchto staveb, a byla tak stavebníkem ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona.

Skutečnost, že stavební povolení přeložek vydal vodoprávní úřad jako speciální stavební úřad ve smyslu § 15 odst. 1 stavebního zákona (když se jedná o vodní díla), rovněž nemůže mít na pozbytí platnosti územního rozhodnutí vliv. Jedná se pouze o důsledek rozdělení pravomocí vydávat stavební povolení mezi obecný a speciální stavební úřad dle § 15 odst. 1 písm. d) stavebního zákona a zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, zatímco pravomoci v územním rozhodování (tedy i při vydání předchozího územního rozhodnutí včetně umístění přeložek) zákon svěřuje pouze obecným stavebním úřadům.

Soud dodává, že ani námitka neplatnosti stavebního povolení přeložek inženýrských sítí není důvodná. Před uplynutím jeho platnosti (do dne 16. 7. 2012) stavebník Horská služba, o.p.s., k jejíž žádosti bylo toto stavební povolení vydáno, požádal o změnu stavby vodního díla před dokončením, prodloužení jeho platnosti. Žádosti bylo vyhověno rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 23. 6. 2012, č. j. 53866/2012. Skutečnost, že ve výroku tohoto rozhodnutí, vydaného též podle § 115 stavebního zákona, nebyla výslovně uvedena prodloužená doba platnosti, na věci nic nemění. Uplatní se zásada platnosti stavebního povolení po dobu 2 let od jeho právní moci ve smyslu § 115 odst. 4 stavebního zákona. Zda bylo prodloužení platnosti stavebního povolení přeložek vodoprávním úřadem

vydáno mimo rámec § 118 stavebního zákona, jež upravuje změnu stavby před dokončením, nemůže být předmětem tohoto řízení. Podmínka stanovení termínu dokončení povoleného vodního díla není z hlediska doby jeho platnosti rozhodná.

Legitimní očekávání stavebníka obce Bedřichov, že stavební povolení přeložek prodlužuje platnost územního rozhodnutí také ve vztahu ke stavbě Lyžařského klubu, bylo podpořeno i zastavením řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, a to pro bezpředmětnost právě s ohledem na již vydané stavební povolení přeložek inženýrských sítí. Funkční podmíněnost staveb tak byla stavebním úřadem jednoznačně deklarována. Také argumentace žalobců závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2011, č. j. 9 As 65/2011-104, není dle přesvědčení soudu na místě. Tento rozsudek sice vycházel ze situace, kdy bylo územním rozhodnutím umístěno více staveb, následně se však zabýval možnými účinky dodatečného povolení jedné z takto společně umístěných staveb na právní osud ostatních, nikoli na platnost územního rozhodnutí.

Žalovaný s vydáním certifikátu autorizovaného inspektora (bez bližší specifikace) a jeho následným zrušením zdejším soudem nespojoval výslovně žádné právní účinky. Soud připouští, že argumentace vydáním certifikátu autorizovaného inspektora je v daném případě zavádějící, neboť žalovaný pominul, že certifikát se netýkal právě povolované stavby Lyžařského klubu, ale objektu Horské služby k žádosti stavebníka Horská služba, o.p.s., jak je soudu známo z jeho úřední činnosti (věci pod sp. zn. 59 A 91/2010, sp. zn. 59 A 15/2014). Rozhodující však zůstává, že došlo k čerpání vydaného územního rozhodnutí ve lhůtě jeho platnosti vydáním stavebního povolení předložek inženýrských sítí nutných k řádnému užívání povolované stavby Lyžařského klubu. Soud proto také neprovedl dokazování uvedeným certifikátem autorizovaného inspektora a souvisejícím rozsudkem č. j. 59 A 91/2010-90 ze dne 16. 8. 2011. Námitku povolení neumístěné stavby soud neshledal důvodnou.

Ad II. a) narušení vlastnických práv hlukem

K uplatněnému žalobnímu bodu soud nejprve poznamenává, že účastenství osob ve stavebním řízení je ve smyslu § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona odvozeno od možnosti přímého dotčení jejich vlastnických práv k sousedním nemovitostem. Takoví účastníci stavebního řízení pak byli podle § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněni ve stavebním řízení vznášet námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je opírali o přímé dotčení svého vlastnického práva k nemovitostem. Dále platí, že při přezkoumání žádosti o stavební povolení stavební úřad žádost a připojené podklady posoudí ze zákonem stanovených hledisek vymezených v § 111 odst. 1 stavebního zákona a podle § 111 odst. 2 stavebního zákona také ověří účinky budoucího užívání stavby. Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném pro projednávaný případ (tj. do 31. 12. 2012) platilo, že stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků (pokud nedošlo k dohodě o nich a námitky nepřesahují rozsahu působnosti stavebního úřadu), na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo závazných technických norem, a to podle povahy uplatněných námitek.

V souzeném případě žalobce již od počátku stavebního řízení uplatňoval výhrady proti povolované stavbě Lyžařského klubu také z důvodu dotčení svých vlastnických práv k domu č. p. 195 a přilehlým pozemkům především hlukem způsobeným prováděním stavby, ale také jejím následným užíváním. Byl tedy oprávněn v tomto směru uplatňovat námitky týkající se vlivu stavby z hlediska hlukové zátěže. Jak soud zjistil ze správního spisu, to žalobce učinil již v námitkách ze dne 9. 10. 2012. Tyto námitky byly vyhodnoceny stavebním úřadem ve stavebním povolení ze dne 29. 10. 2012 jako nedůvodné. Podkladem pro vydání tohoto stavebního povolení byla jednak předložená projektová dokumentace založená ve správním spisu a mj. souhlasné závazné stanovisko KHS ze dne 27. 4. 2012. Jak plyne ze zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2013, č. j. OÚPSŘ 17/2013-330-rozh., žalovaný dovodil, že ve stavebním řízení nebyl stavebním úřadem zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, v tomto směru nebyly shledány dostatečné podklady pro posouzení všech podstatných otázek. Žalovaný shledal nedostatek podkladů pro posouzení žalobcových námitek ohledně negativního vlivu hluku vlivem povolované stavby na okolí. Proto požadoval doplnění projektové dokumentace nejen o přesný popis místností, otevírací dobu stravovacího zařízení, ale také vyhodnocení hluku stavby na okolí (bez bližšího vymezení). V dalším řízení pak bylo stavebníkem předloženo doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013. S odvoláním na toto doplnění projektové dokumentace byly jak stavebním úřadem, tak následně žalovaným shledány žalobcovy námitky směřující do nedostatečného vyhodnocení hluku způsobeného povolovanou stavbou neopodstatněnými. Žalovaný zejména zmínil, že projektová dokumentace byla doplněna o přesný popis místností, včetně popisu a využití, a uvedl, když každá stavba způsobí určité zatížení okolí a v dané věci nedošlo k překročení míry přípustné poměrům. Přitom žalovaný odkázal na projektovou dokumentaci v části B bodu 1 písm. k) a její doplnění obsahující vyhodnocení vlivu hluku na okolí. Dále odkázal na otevírací dobu budoucích provozoven, která respektuje dobu nočního klidu v obci. Konstatoval, že nebudou překročeny hlukové limity a hygienické předpisy a že podle souhrnné zprávy budou použity materiály splňující požadavky na zvukovou izolaci obvodových plášťů. Z projektové dokumentace pak podle žalovaného nevyplývá, že by předmětná stavba v době realizace ani svého provozu způsobila nepřiměřené imise.

Soud především zdůrazňuje, že koncepce stavebního řízení byla dle relevantních ustanovení stavebního zákona, a je i po jeho dílčích novelizacích, založena na tom, že stavební úřad postupuje ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány státní správy, které chrání veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Za tímto účelem vydávají dotčené orgány závazná stanoviska, jimiž je stavební úřad vázán (§ 4 odst. 2 stavebního zákona). Ochrana veřejných zájmů na úseku ochrany před nepříznivými vlivy hluku a vibrací spadá ve stavebním řízení do věcné působnosti orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Tímto dotčeným orgánem byla v posuzovaném případě ve stavebním řízení před stavebním úřadem KHS.

Jak již soud nastínil shora, o námitkách účastníků stavebního řízení vznesených podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, které se svou povahou dotýkají oblastí, ve kterých působnost vykonává dotčený orgán státní správy, rozhoduje stavební úřad jen v součinnosti s tímto dotčeným orgánem na podkladě vydaných závazných stanovisek. Případně pokud vydaná stanoviska nedávají dostatečnou odpověď na uplatněné námitky, po vyžádání stanoviska, resp. doplnění vydaného stanoviska k takové námitce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/20108-126, publ. ve Sb. NSS č. 1786/2009).

Tímto způsobem však stavební úřad po zrušení prvně vydaného stavebního povolení a vyžádání doplnění projektové dokumentace nepostupoval a o důvodnosti námitek žalobce o dotčení jeho práv hlukem při užívání stavby si učinil úsudek sám. Souhlasné závazné stanovisko KHS ze dne 27. 4. 2012, které měli stavební úřad i žalovaný k dispozici již dříve (v době vydání prvního stavebního povolení a zrušujícího rozhodnutí žalovaného), totiž bylo vydáno pouze po posouzení projektové dokumentace v podobě původní. Tedy dle žalovaného vypracované v nedostatečném rozsahu, bez vyhodnocení vlivu hluku stavby na okolí. Stěží tak mohlo být závazné stanovisko KHS ze dne 27. 4. 2012 dostatečným podkladem pro vyhodnocení námitek ohledně negativního vlivu užívání stavby Lyžařského klubu na okolí, které žalobce ještě rozšířil dne 23. 9. 2013 a kterými opět brojil nedostatkům projektové dokumentace, jež se podle něj ani po doplnění nevěnovala posouzení hluku z provozu stavby dostatečným způsobem, na základě konkrétních zjištění o hlukové hladině.

Soud rovněž nemohl přehlédnout, že doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013 z hlediska žalovaným vyžádaného vyhodnocení vlivu hluku na okolí obsahovalo v podstatě jen doplnění časového odhadu jednotlivých fází stavebních prací a prohlášení o tom, že nelze posoudit v této fázi hluk při provádění stavebních prací, neboť není vybrán dodavatel stavby. Ve zbytku bylo odkázáno na skutečnosti uvedené již v předložené průvodní a souhrnné technické zprávě projektové dokumentace, se zmínkou o tom, že na základě této projektové dokumentace bylo vydáno souhlasné stanovisko KHS.

Z tohoto pohledu jsou závěry žalovaného o doplnění projektové dokumentace v průběhu dalšího řízení v dostatečném rozsahu a v souladu s jeho předchozím právním názorem překvapivé a zcela nedostatečně odůvodněné. Otevírací doba provozoven (tedy včetně stravovacího zázemí) od 9 do 22 hod. byla totiž uvedena již v původní projektové dokumentaci (viz. souhrnná technická zpráva, textová část, bod 4 Hygiena). Stejně tak tato souhrnná zpráva obsahovala odkaz na nařízení vlády č. 272/2011 Sb. s uvedením hlukových hygienických limitů a zmínku o tom, že hluk způsobený provozem budovy nepřesáhne hranice řešeného území s tím, že překročení těchto limitů není reálné. Projektová dokumentace původní obsahovala také jen zmínku o nemožnosti odhadnout zvýšení hluku z terénních prací a dopravy. Z hlediska vlivu hluku, přenášeného vzduchotechnikou a tepelnými čerpadly, obsahovalo hodnocení závazné stanovisko KHS ze dne 27. 4. 2012. Jak již bylo uvedeno, takto uvedený rozsah projektové dokumentace a podkladů pro vydání stavebního povolení však žalovaný vyhodnotil jako nedostatečný pro posouzení všech podstatných otázek a pro zodpovězení námitek žalobce týkajících se zásahu jeho práv hlukovými imisemi.

Lze tedy uzavřít s tím, že jak stavební povolení, tak napadené rozhodnutí, v němž žalovaný dospěl k závěru o nepřekročení hygienických limitů a hygienických předpisů, postrádají z hlediska vypořádání žalobcových námitek ohledně negativního vlivu hluku na okolí oporu ve spisovém materiálu. Popsaný postup tak zakládá nedostatky ve zjištění skutkového stavu věci a představuje podstatnou vadu řízení, pro kterou je na místě napadené rozhodnutí žalovaného zrušit postupem podle § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s.

Pro posouzení důvodnosti žalobního bodu soud neshledal potřebu doplnit dokazování hlukovým posudkem RNDr. Karla Hájka. Ten, jak žalobce uvádí a jak je rovněž soudu známo

z úřední činnosti (řízení vedeného o žalobě žalobce pod sp. zn. 59 A 15/2014 ve vztahu k povolované stavbě Horské služby), se týká jiné stavby.

Ad II. a) narušení vlastnických práv dopravou na místní komunikaci a dopravou v klidu

Žalobce namítal dotčení svých vlastnických práv zvýšením dopravy v pohybu na místní komunikaci, ale zejména v souvislosti s nedostatečným řešením dopravy v klidu, parkovacími místy pro návštěvníky Lyžařského klubu v rozporu s obecnými technickými požadavky na stavby.

Ve věci není sporu o tom, že přístup k povolované stavbě Lyžařského klubu má být zajištěn po místní komunikaci na pozemku parc. č. 699/2, který odděluje nemovitosti ve vlastnictví žalobce a dotčené stavební pozemky parc. č. 522/8 a 522/9. Místní komunikace je pěší zónou s povoleným vjezdem cyklistů, rezidentů, návštěvníků chat a dopravní obsluhy, jak o tom svědčí též fotodokumentace dopravního značení na této komunikaci založená ve správním spisu. Ze souhrnné zprávy projektové dokumentace vyplývá, že stavební pozemek bude napojen právě z této místní komunikace [část A., písm. c); část B. písm. d)], po této komunikaci bude zajištěn i přístup na staveniště. Plánováno je 14 OA parkovacích míst, z toho 9 v úrovni přízemí a 5 na střeše [část A., písm. i)]. Dle části B., písm. e) se bude jednat o parkování personálu s tím, že parkování návštěvníků bude i nadále zajištěno na vyhrazených obecních parkovištích v dostupné vzdálenosti. Dále soud považuje za nutné připomenout, že o umístění stavby Lyžařského klubu společně s dalšími stavbami, včetně parkoviště Lyžařského klubu, bylo již rozhodnuto územním rozhodnutím ze dne 24. 3. 2010. Z podmínky č. 22 územního rozhodnutí lze ověřit, že pro připojení sjezdu na místní komunikaci na pozemku parc. č. ■■■ vydal souhlas Obecní úřad Bedřichov zde označeným rozhodnutím.

V prvé řadě je třeba uvést, že žalobce si v řízení o žalobě dle § 65 odst. 1 s. ř. s. nemůže osvojovat námitky na ochranu třetích osob či veřejnosti. Žalobce tedy nemůže být úspěšný se svými výhradami ohledně bezpečnosti a zdraví chodců na místní komunikaci přiléhající k povolované stavbě, jež je pěší zónou. Rovněž není aktivně legitimován k uplatňování obecných námitek ohledně stavebně technického uzpůsobení této místní komunikace pro takovou dopravu, není-li jejím vlastníkem a nespojil-li s námitkou v žalobě tvrzení o dotčení své právní sféry. Pokud žalobce v souvislosti s dopravou po místní komunikaci namítal ohrožení statiky svého domu čp. ■■■ a ohrožení zdraví a bezpečnosti průjezdy automobilů, učinil tak až v replice a svoje tvrzení neopřel o žádné konkrétní skutečnosti, které by toto tvrzení jakkoli odůvodňovaly.

Především je ale nutné uvést, že základní požadavky na stavbu Lyžařského klubu z hlediska jejího zasazení do území a umístění na uvedené stavební pozemky byly řešeny v územním řízení. V územním řízení bylo povinností stavebního úřadu daný záměr posoudit podle § 90 odst. 1 stavebního zákona z hlediska jeho souladu nejen s vydanou územně plánovací dokumentací; cíli a úkoly územního plánování; s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území; s požadavky zvláštních právních předpisů a požadavky dotčených orgánů hájící veřejné zájmy

podle zvláštních zákonů; ale také s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Tedy již ve fázi územního řízení byla ověřována vazba stavebního záměru Lyžařského klubu na stávající dopravní infrastrukturu (právě místní komunikaci na pozemku parc. č. 699/2) a bylo zkoumáno, zda požadavky kladené konkrétním záměrem na stávající veřejnou dopravní infrastrukturu budou realizovány. Za tímto účelem muselo být vyžádáno stanovisko vlastníka dotčené místní komunikace k možnosti a způsobu připojení stavby Lyžařského klubu. Podmínkou č. 22 územního rozhodnutí o umístění stavby Lyžařského klubu bylo závazně stanoveno její připojení na místní komunikaci na pozemku parc. č. 699/2, k němuž vydal souhlasné rozhodnutí Obecní úřad Bedřichov. Napojení předmětné stavby na místní komunikaci na pozemku parc. č. ■■■ a s tím související posouzení zvýšeného pohybu automobilů svým charakterem souvisely s umístěním stavby Lyžařského klubu a spadaly do územního řízení. Ostatně shodně se ke zkoumání podmínek napojení stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu vyjádřil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. S ohledem na nemožnost uplatňovat podle § 114 odst. 2 stavebního zákona ve stavebním řízení námitky, které mohly být uplatněny při územním řízení, nelze ani v navazujícím soudním řízení správním tuto problematiku k žalobním výtkám otevřít.

Dotčení svých práv nedostačeným řešením parkování v rozporu s obecnými technickými požadavky na výstavu žalobce dovozoval z toho, že návštěvníci Lyžařského klubu budou nuceni svá vozidla odstavovat i na krajnicích místní komunikace a zpevněných ploch, které slouží jako příjezd k jeho nemovitostem, čímž mu bude bráněno v jejich užívání.

Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí věcně reagoval na odvolací námitky žalobce ohledně porušení obecných požadavků na stavby v návaznosti na § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a argumentoval určitým počtem parkovacích míst a zajištěním parkování pro návštěvníky Lyžařského klubu v dostupné vzdálenosti v souladu s požadavky části 14.1.15 normy ČSN 73 6110, má soud za to, že žalobcovy námitky opět svým charakterem spadají do řízení o umístění stavby Lyžařského klubu včetně parkoviště. Podle § 90 odst. 1 stavebního zákona bylo povinností stavebního úřadu v územním řízení daný záměr posoudit též z hlediska souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území. Samotný požadavek na zřízení parkovacích míst v určitém počtu vyplývá nikoli přímo z § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, jehož se žalobce dovolává, ale z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Podle § 20 odst. 1 písm. a) uvedené vyhlášky se stavební pozemek vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění a parkovací stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací (právě norma ČSN 71 73 6110 pro projektování místních komunikací). Podle § 23 odst. 1 cit. vyhlášky, který řeší obecné požadavky na umísťování staveb, se při umísťování staveb postupuje mj. tak, aby byly dle druhu a charakteru staveb splněny požadavky na parkování. Z uvedeného lze tedy dovodit, že problematika vymezení určitého počtu parkovacích míst v souvislosti s novou stavbou se vztahuje již k vymezení stavebního pozemku, resp. umísťování staveb. Obdobně k požadavku na zřízení parkovacích míst v určitém počtu v návaznosti na § 20 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 As 94/2013-23. Také rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 14. 4. 2011, č. j. 9 As 5/2011-171, jednoznačně zařadil problematiku námitek účastníků vůči nedostatečnému zajištění parkovacích míst v souvislosti s novostavbou k řízení o umístění stavby, když předtím uvedl: „*Stanoví-li prováděcí předpis pro určitý typ stavby povinnost zajištění určitého počtu parkovacích míst ve stanovené vzdálenosti, pak se tohoto požadavku mohou účastníci územního řízení domáhat, pokud by jeho nesplněním bylo zasaženo do jejich práv.*“.

Ustanovení § 5 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, které rovněž odkazuje na normové hodnoty, pak již z hlediska stavebně technického stanoví konkrétní způsob provedení odstavných a parkovacích stání tak, že se řeší jako součást stavby, nebo jako provozně neoddělitelná část stavby, nebo na pozemku stavby. Námitky proti stavebně technickému řešení parkovacích míst, které by měly své místo ve stavebním řízení, žalobce neuplatnil. Bránil se pouze nedostatečnému řešení parkovacích míst pro návštěvníky Lyžařského klubu a z toho dovozoval dotčenost svých hmotných práv, námitky tohoto typu patří do fáze územního řízení a s ohledem na § 114 odst. 2 stavebního zákona je nebylo možné uplatnit ve stavební řízení. Ani soud se jejich věcným posouzením nemohl zabývat. Proto soud nepovažoval za potřebné dokazovat příslušnou českou technickou normou a její změnou.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce nebyl přibrán za účastníka územního řízení o žádosti žadatele o územní rozhodnutí na stavby „Budovy na stadionu Bedřichov“. Tomuto procesnímu postupu stavebního úřadu se žalobce mohl bránit správní žalobou, což také učinil. Soud připomíná, že ve věci pod sp. zn. 59 A 30/2010 byla projednávána žaloba žalobce, který (společně s manželkou) brojil právě proti územnímu rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby „Budovy na stadionu Bedřichov“, s žalobou však z procesních důvodů neuspěl. Závěry zdejšího soudu o odmítnutí žaloby aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 2 As 81/2010-96.

Ad II. b) označení hlavní provozovny Lyžařského klubu a povolení stavby v rozporu s územně plánovací dokumentací

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soud neshledal žalobní bod týkající se samotného označení hlavní provozovny ve výroku stavebního povolení.

Ze zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2014, č. j. OÚPSŘ 17/2013-330-rozh., vyplývá požadavek žalovaného, aby ve výroku stavebního povolení byl přesný popis využití jednotlivých místností. Zazněl v něm i pokyn blíže specifikovat stravovací zařízení. Tento požadavek však soud vnímal v souvislosti s předchozí výtkou žalovaného ve zrušujícím rozhodnutí. A sice, že ačkoli stavební úřad ve výroku povolil objekt, jehož součástí je stravovací zařízení, v odůvodnění oproti tomu konstatoval, že objekt nebude v žádné části využíván jako restaurace či bar. V následně vydaném stavební povolení je již ve výroku obsaženo označení jednotlivých místností z doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013. Žalobci soud dává za pravdu, že hlavní místnost povolované stavby je opět označena jen jako klubová místnost. Toto však dle názoru soudu nečiní výrok stavebního povolení nesrozumitelným v takové míře, že by to muselo vést k jeho zrušení soudem.

Požadavek na uvedení účelu povolované stavby ve výroku stavebního povolení neplyne pouze z § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném od 29. 3. 2013, nýbrž i ze samotného § 115 stavebního zákona. Z hlediska zásahu do práv žalobce je ovšem podstatné, že ve výroku stavebního povolení byla stavba Lyžařského klubu označena jako stavba občanského vybavení, byla slovně popsána, bylo konkretizováno, jaké místnosti bude stavba Lyžařského klubu v jednotlivých podlažích obsahovat, přičemž z podmínky č. 1 stavebního povolení, kterými stavební úřad závazně stanoví podmínky pro provedení a užívání stavby ve smyslu § 115 odst. 1 stavebního zákona, vyplývá povinnost stavbu provést podle projektové dokumentace, tj. včetně dodržení účelu jednotlivých místností, jak byly podrobně vymezeny v doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013, tedy i klubové místnosti jako místnosti určené k provozování veřejného stravovacího zařízení, bez produkce živé hudby. Do práv žalobce pak samotné označení místnosti, jež patří mezi jednotlivé provozovny povolované stavby, jako klubové nezasahuje, podstatné je, zda byla takto předmětná stavba s tímto vymezeným účelem posouzena ze všech zákonných hledisek v dostatečném rozsahu, k čemuž se již soud vyjádřil pod bodem Ad II. a).

Dále soud žalobci nepřisvědčil, že by stavební úřad musel ve stavebním řízení znovu přezkoumat soulad povolované stavby Lyžařského klubu s regulativy územního plánu ÚP 2002 (obecná vyhláška zastupitelstva č. 4/2002 ve znění 1. změny opatřením obecné povahy č. j. 61/07). Žalobce tuto povinnost dovozoval z toho, že teprve ve stavebním řízení byl doplněn skutečný účel provozovny umístěné ve stavbě Lyžařského klubu.

Podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, *stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu.* Výkladem uvedeného ustanovení se zabývá i žalobcem cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009-118, z něhož vyplývá povinnost

stavebního úřadu posoudit předloženou projektovou dokumentaci z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací. Tato povinnost však dle Nejvyššího správního soudu ovšem s ohledem na ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona neznamena, že by stavební úřad znovu přezkoumával soulad stavby s územním plánem a znovu se zabýval otázkami vyřešenými již ve fázi územního řízení. Rozpor s územně plánovací dokumentací by bylo na místě konstatovat ve stavebním řízení tehdy, pokud by se projektová dokumentace odchýlila od dokumentace záměru, jehož soulad s územně plánovací dokumentací byl osvědčen v územním řízení. Optikou právě uvedeného se soud zabýval žalobním bodem.

V posuzovaném případě bylo o umístění stavby Lyžařského klubu rozhodnuto územním rozhodnutím ze dne 24. 3. 2010. Předmětná stavba byla umístěna jako objekt občanské vybavenosti „Lyžařský klub“. Tedy ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) bod 3. stavebního zákona jako stavba občanského vybavení jednoznačně tvořící veřejnou infrastrukturu. Účel objektu občanské vybavenosti byl v územním rozhodnutí vymezen nejen tak, že stavba počítá s provozem servisu a půjčovny vybavení, úschovnou zavazadel a servisu lyží a sociálním zázemím, ale také lyžařským klubem s kapacitou 50 osob s kuchyní. Z územního rozhodnutí vyplývá, že soulad všech umísťovaných staveb, které tvořily umísťovaný záměr, s územně plánovací dokumentací (závaznou i směrnou částí platného územního plánu obce Bedřichov) byl posuzován vzhledem k souvisejícímu účelu užívání těchto staveb s lyžařským stadionem, sloužícímu k celoročnímu sportovní rekreacnímu účelu. Soulad stavby Lyžařského klubu z hlediska umístění do zastavitelných ploch sportu a rekreace – pozemky se stavbami byl tak ověřován v územním řízení.

Soud nesdílí žalobcův názor, že projektová dokumentace Lyžařského klubu předložená pro účely stavebního řízení zásadně mění účel využití předmětné stavby a liší se tak podstatně od dokumentace stavebního záměru. Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že pokud byl v územním řízení posuzován soulad stavby s územně plánovací dokumentací, byla hlavní provozovna považována jen za „jakýsi klub pro uzavřený spolek lyžařů“, nikoli za hlavní místnost s kapacitou pro 50 osob a navazující kuchyní. Soud znovu zdůrazňuje, že již v územním řízení byla předmětná stavba označena jako objekt občanské vybavenosti, čímž byl jasně dán najevo účel jejího užití pro potřeby veřejnosti v souvislosti s celoročním sportovní rekreacním využíváním blízkých ploch „stadionu“, a byl posuzován soulad stavby s vymezením zastavitelných ploch sportu a rekreace – pozemky se stavbami. Shodně se žalovaným má soud za to, že otázka souladu předmětné stavby s územním plánem ÚP 2002 byla již vyřešena ve fázi územního řízení, a nebyl tedy důvod se v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona tímto znovu zabývat k námitkám žalobce ve stavebním řízení.

Protože žalovaný v reakci na žalobní námitky uváděl důvody, pro které nelze posuzovat soulad předmětné stavby s novým územním plánem (přijatým v podobě opatření obecné povahy č. 1/2012 v roce 2012), soud uvádí, že takový požadavek nebyl v žalobě uplatněn. Žalobce naopak uváděl, že nelze připustit, aby byl soulad stavby posuzován vzhledem k jiné územně plánovací dokumentaci než v územním řízení.

Ad II. b), d) nezákonné vypořádání s odvolacími námitkami ve vztahu k závaznému stanovisku HZS

Ve vztahu k stanovisku HZS ze dne 23. 8. 2012 žalobce nejprve v obecné rovině namítal nerespektování právního názoru žalovaného ve zrušujícím rozhodnutí a nepřezkoumatelnost vydaných správních rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti tohoto stanoviska, neboť postrádá odůvodnění. Teprve v replice žalobce výslovně také ve vztahu k tomuto stanovisku uplatnil námitku porušení § 149 odst. 4 správního řádu, protože se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním do tohoto stanoviska směřujícího, když se nevyžádal jeho změnu či potvrzení.

K problematice námitek směřujících do závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy se zdejší soud v obecné rovině vyslovil již v rozsudku ze dne 26. 3. 2015, č. j. 59 A 15/2014-182, ve věci žaloby žalobce (a jeho manželky) proti stavebnímu povolení stavby objektu Horské služby, a pouze připomíná, že vydáváním stanovisek dotčených orgánů státní správy je realizována ochrana veřejných zájmů dle zvláštních právních předpisů a není věcí žalobce, aby se v řízení o své žalobě podané ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. dovolával ochrany veřejných zájmů, a zastával pozici „dohlázeatele“ nad zákonností postupu a rozhodování správních orgánů. Nemožnost podat žalobu ve veřejném zájmu dle § 66 s. ř. s. a charakter s. ř. s. jako „obranné“ normy, jakož i determinování toho, co mohou účastníci s úspěchem před správním soudem namítat, právě jejich postavením a důvodem účastenství ve stavebním řízení, je zmiňováno v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publ. ve Sb. NSS 1764/2009, též rozsudky ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57). Např. poslední uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu se těmito otázkami zabýval ve vztahu k účastníkům územního řízení, jeho závěry jsou bezesporu použitelné i pro námitky účastníků řízení stavebního. Nejvyšší správní soud v tomto směru uvedl:

„Krajský soud proto zcela správně nepřiznal relevanci námitkám, u nichž stěžovatelka dovozovala dotčení své právní sféry pouze neurčitě či zcela účelově. Pokud by se jimi věcně zabýval, dostala by se stěžovatelka z pozice osoby namítající zkrácení svých veřejných subjektivních práv do pozice dohlázeatele zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení jí však nepřísluší. Stěžovatelka není subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (viz § 66 s. ř. s.). I proto, že žalobní legitimace na ochranu veřejného zájmu svědčí jiným subjektům, je nutno odmítnout další konstrukci stěžovatelky, a sice že veřejný zájem je sumou individuálních zájmů, a stěžovatelce proto přísluší jej chránit. Rozsah toho, co byla oprávněna v žalobě namítat, byl determinován jejím postavením ve správním řízení, tj. důvodem jejího účastenství v územním řízení. Tímto důvodem nebyla ochrana veřejného zájmu, nýbrž vlastnické právo k bytu v domě v ulici K. Od toho se odvíjí i rozsah jejích práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. I kdyby tedy věcně některé námitky stěžovatelky, týkající se například nakládání s odpady, ochrany zemědělského půdního fondu, požárně bezpečnostního řešení stavby a státní památkové péče, spadaly do předmětu stavebního řízení, nejednalo se o námitky, které by mohly vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka totiž neuvedla, jak konkrétně vytýkaná pochybení mohla zasáhnout do její právní sféry (srov. obdobně např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013 – 56).

Krajský soud se proto správně zabýval pouze těmi námitkami, u nichž z povahy věci nebo s ohledem na stěžovatelkou uváděné zcela konkrétní okolnosti přicházelo v úvahu dotčení právní sféry stěžovatelky (do jejího vlastnického práva či do její pohody bydlení).

Za tvrzení o konkrétním zásahu do právní sféry přitom nelze považovat obecná konstatování stěžovatelky, že určité pochybení zasahuje do jejího práva na životní prostředí, práva na to, aby bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, právo na to, aby státní moc byla uplatňována jen v případech, v mezích a způsoby, které zákon stanoví, práva na ochranu kulturního dědictví a podobně. Stěžovatelka neuvádí, z čeho tato práva dovozuje, tato práva nestaví nijak do konkrétní vazby s vytýkaným pochybením, a zpravidla ani nespecifikuje, jak konkrétně má být do těchto práv zasaženo. Tvrdí-li například, že jí přísluší právo na příznivé životní prostředí, není vůbec zřejmé, jak konkrétně by mělo být do jejího životního prostředí zasaženo. Je pochopitelné, že například ovzduší v bezprostřední blízkosti bytu stěžovatelky spadá do jejího životního prostředí. Nicméně stěžovatelka musí tvrdit, proč má za to, že se toto ovzduší nějakým způsobem v důsledku stavby změní k horšímu. Skutečnost, že závazná stanoviska podle ní nejsou dostatečně zdůvodněna, jí sice může bránit v tom, aby rozporovala konkrétní závěry správních orgánů, nemůže jí však bránit v tom, aby konkretizovala, jak by měla být dotčena ve svých právech.“

Soud ověřil, že součástí spisu je zmíněné souhlasné stanovisko HZS ze dne 23. 8. 2012, č. j. HSLI-2279/2/JN-P-PRE2-2012, bez odůvodnění. Souhlasné stanovisko bylo jednoznačně (s ohledem na datum jeho vydání a obsah projektové dokumentace založené ve správním spisu) vydáno k předložené projektové dokumentaci ke stavebnímu řízení, obsahující též požárně bezpečnostní řešení stavby (ze srpna 2012 vypracované Martinem Halmichem, osobou odborně způsobilou, a Ing. Jiřím Mečlem, autorizovaným inženýrem požární bezpečnosti staveb), která ještě počítala s využitím místnosti v suterénu jako prostoru pro skladování nádrží na naftu (posuzován jako příruční sklad hořlavin – 5 m³ nafty). Z požárně bezpečnostního řešení vyplývá, že vymezený požárně nebezpečný prostor stavby (také dle zákresu) směřuje ve všech směrech do volného prostranství, nevyskytují se v něm žádné sousední stavby, stavba Lyžařského klubu je umístěna mimo požárně nebezpečný prostor všech stávajících objektů, když nejbližší jsou ve vzdálenosti více než 20 m (právě dům žalobce č. p. 195), což vyhovuje navzájem. Stavebník dal poté ve svém vyjádření ze dne 23. 10. 2012 najevo, že upustil od původního záměru v objektu Lyžařského klubu skladovat nádrže s naftou. To se následně odrazilo v doplnění projektové dokumentace ze srpna 2013 tak, že sklad (místnost č. 02) v suterénu má jako jediný úložný prostor v objektu sloužit k uložení drobného sezonního mobiliáře.

Soud shodně jako v již zmíněném rozsudku ze dne 26. 3. 2015, č. j. 59 A 15/2014-182, uvádí, že plně akceptuje závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, publ. ve Sb. NSS č. 2167/2011, který se zabýval přezkumem stanoviska HZS, jehož se žalobce dovolává. Ovšem v tehdy řešeném případě byly skutkové okolnosti jiné, žalobce (rovněž vlastník sousedních nemovitostí) již od počátku specifikoval jednotlivé námitky ve vztahu k ochraně svých nemovitostí a závaznému stanovisku HZS vytýkal, že jeho konkrétní námitky (zúžení ochranného pásma kyslíkové stanice a přenos sálavého tepla na jeho nemovitosti) neřešilo.

V právě projednávané věci se ale žalobce ve svých námitkách uplatněných v průběhu stavebního řízení na konkrétní vadné důvody souhlasného posouzení objektu z hlediska

požární ochrany ve vztahu ke svým nemovitostem nesoustředil. V námitkách ze dne 9. 10. 2012 jen vyjádřil domněnku, zda stanovisko HZS vůbec se skladem hořlavin počítá, když nestanoví žádné podmínky z hlediska požární ochrany, a v námitkách ze dne 23. 9. 2013 se zabíral požárním řešením stavby z hlediska únikových cest ze stavby. S ohledem na obsah námitek žalobce nebylo vadou řízení, pokud se stavební úřad se souhlasným stanoviskem HZS spokojil a nežádal doplnění jeho odůvodnění a v reakci na polemiku žalobce (která neměla, jak už bylo řečeno, nic společného s ochranou vlastnických práv žalobce k jeho nemovitostem ve stavebním řízení) v odůvodnění stavebního povolení zdůraznil, že stavebník od záměru skladovat v suterénu objektu Lyžařského klubu nádrže s naftou upustil, a proto se ani stanoviska dotčených orgánů nemohou nádržemi zabývat. Absence odůvodnění závazného stanoviska HZS se tak právní sféry žalobce nijak negativně nedotýká, žalobce totiž konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovozovat ohrožení jeho nemovitostí požárním řešením objektu, nespecifikoval. Zbývá shrnout, že stavebník přes souhlasné stanovisko HZS od záměru skladovat v suterénu objektu Lyžařského klubu upustil, následně v tomto směru upravil projektovou dokumentaci novým vymezením účelu předmětné místnosti v suterénu. Nelze stavebnímu úřadu vytýkat, že zákaz skladování hořlavin, stanovený v podmínce č. 16 stavebního povolení, nevztáhl na další prostory stavby, neboť ty měly dle projektové dokumentace svůj jiný definovaný účel. Soud nijak nezpochybňuje, že by se požární bezpečnost povolované stavby práv žalobce teoreticky nemohla dotknout. Žalobce ovšem možné přímé dotčení svých nemovitostí nepopsal. Stejně tak neuváděl, a to ani v žalobě, jako by se ho mohlo dotknout umístění čerpacího stojanu na stavbě vzdálené více než 20 m od jeho nemovitostí a možné využití mobilních nádrží pohonných hmot, pokud podle požárně bezpečnostního řešení je vyžadována odstupová vzdálenost 6,5 m, která byla dodržena, a požárně nebezpečný prostor nezasahuje k nemovitostem žalobce, přičemž tyto skutečnosti žalobce nijak nezpochybnil.

Pro úplnost soud k námitce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí z důvodu absence odůvodnění stanoviska HZS dodává, že se v rámci soudního přezkumu stavebních povolení pravidelně setkává se situací, kdy souhlasná závazná stanoviska HZS jako dotčeného orgánu na úseku požární ochrany vydávaná dle § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, neobsahují odůvodnění. HZS totiž postupuje podle § 46 odst. 2 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), dle kterého se do souhlasného stanoviska uvedou podmínky, vykazují-li předložené podklady nebo dokumentace vady z hlediska požární bezpečnosti; nebo se vydá nesouhlasné stanovisko s uvedením důvodů, pro které bylo nesouhlasné stanovisko vydáno. Napadená rozhodnutí soud neruší, natož z úřední z úřední povinnosti, z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti způsobené nepřezkoumatelností závazných stanovisek vydaných na daném úseku státní správy, nedotýká-li se tato vada práv žalobce, jejichž ochrany se jako soused povolované stavby domáhá. Tento postup nebyl dosud Nejvyšším správním soudem zpochybněn (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, nebo ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57).

Odkazoval-li žalobce v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 1999, č. j. 9 As 21/2009, publ. ve Sb. NSS 2381/2011, je nutno vyzdvihnout, že tehdy se Nejvyšší správní soud zabýval nepřezkoumatelností naopak negativního závazného stanoviska ministerstva zahraničních věcí, na jehož základě nebyla žalobci jako

žadatelé udělena licence na vývoz vojenského materiálu. Proto má zdejší soud za to, že závěry tohoto rozsudku nelze mechanicky aplikovat v daném případě a odhlédnout od postavení žalobce ve stavebním řízení a absence konkrétních věcných výhrad proti povolované stavbě ve vztahu k ochraně vlastnických práv žalobce k jeho nemovitostem.

Žalobní bod, ve kterém by žalobce konkrétně namítal, že žalovaný se dopustil porušení § 149 odst. 4 správního řádu také tím, že si k odvolání žalobce nevyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska HZS, žalobce vznesl až v replice, tedy po lhůtě k rozšíření žaloby dle § 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s., a soud se jím nemohl zabývat. V zákonné lhůtě tuto výhradu žalobce uplatnil pouze ve vztahu ke stanovisku orgánu památkové péče a orgánu ochrany přírody a krajiny.

Lze tedy shrnout s tím, že výtky žalobce ve vztahu ke stanovisku HZS a postupu správních orgánů při vypořádání námitek žalobce proti skladování nádrží v povolované stavbě soud neshledal důvodnými.

Ad II. d) nezákonné vypořádání s odvolacími námitkami proti závaznému stanovisku na úseku státní památkové péče a nezákonnost stanoviska

Žalobce předně žalovanému vytknul porušení § 149 odst. 4 správního řádu, pokud si k jeho odvolání nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Magistrátu města Jablonce nad Nisou, odbor stavební a životního prostředí, oddělení životního prostředí a státní památkové péče, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 65653/2013. Samotnému stanovisku pak žalobce vytýkal nedostatečné odůvodnění a nezákonnost. Namítal potřebu zahrnout pozemky v okolí areálu kulturní památky Sklářny Bedřichov, tj. včetně dotčených stavebních pozemků, do nezastavitelných ploch, nedostatečnou ochranu prostředí kulturní památky pouhým zdůrazněním zákonných povinností podle zákona o státní památkové péči.

V návaznosti na to, co již soud v obecné rovině predestřel ve vztahu k nemožnosti dovolávat se ochrany veřejných zájmů a charakteru s. ř. s. jako normy „obránné“, dále uvádí, že přestože jsou kulturní památky ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, významným činitelem životního prostředí, na jehož zachování má každý právo dle čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je to primárně stát, komu zákon prostřednictvím orgánů a odborných organizací státní památkové péče jejich ochranu a péči svěřuje, v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem. Veřejné zájmy nejen na ochraně nebo zachování kulturních památek, ale také památkových rezervací a památkových zón, a jejich vhodném využití, jsou v rámci stavebního řízení zabezpečeny vydáváním závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností dle § 11 odst. 3 zákona o státní památkové péči.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že v souzeném případě bylo pro účely stavebního řízení vydáno shora zmíněné souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku státní památkové péče, bez stanovení závazných podmínek k zabezpečení ochrany veřejných zájmů. V odůvodnění závazného stanoviska byla zmíněna nutnost archeologického průzkumu, protože jde o území v bezprostřední blízkosti kulturní památky Sklářna Bedřichov s archeologickými nálezy I. kategorie. S ohledem na to stavební úřad formuloval podmínku č. 8 stavebního povolení tak, že stanovil dodavateli stavby povinnost dodržovat příslušná

zákonná ustanovení upravující pravidla pro případy archeologického nálezu při provádění zemních a výkopových prací, včetně povinnosti zemní práce konzultovat s institucí oprávněnou provádět archeologický výzkum. Jak stavební úřad, tak žalovaný se odmítli žalobcovými námitkami ve vztahu k ochraně kulturní památky Sklářny Bedřichov a jejího prostředí zabývat s poukazem, že se jedná o námitky jdoucí nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, a vycházeli ze souhlasného závazného stanoviska orgánu památkové péče ze dne 28. 8. 2013.

Soud má za to, že není na žalobci, aby se v žalobě domáhal ochrany veřejných zájmů na ochraně kulturní památky Sklářna Bedřichov a jejího prostředí, resp. dovolával se zkrácení svých vlastnických práv, k jejichž ochraně byl přizván jako účastník stavebního řízení, prostřednictvím poukazu na nedostatečnou ochranu této kulturní památky a jejího prostředí s tím, že je v blízkosti jeho nemovitostí. Těmto námitkám k ochraně veřejných zájmů soud nemůže přiznat relevanci, neboť by žalobce dostal do postavení obecného dohlázeatele nad zákonností rozhodnutí. Připomínal-li žalobce, že zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2011, č. j. 59 A 91/2010-80 (ve věci přezkumu certifikátu autorizovaného inspektora na stavbu Horské služby), připustil, že žalobci (tehdy žalobce i jeho manželka) jsou oprávněni namítat nezákonné ignorování prohlášení Sklářny Bedřichov za kulturní památku, pak je nutno uvést, že tato pasáž odůvodnění byla jednak uvedena pouze v obecné rovině s tím, že soud nemůže spolehlivě předjímat, jaké námitky budou moci žalobci jako účastníci stavebního řízení uplatnit, a jednak plně nekoresponduje závěrům již dříve uvedené aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu.

Lze dodat, že zejména z argumentů týkajících se starších požadavků ministerstva kultury o zařazení pozemků přilehlých kulturní památce Sklářna Bedřichov mezi nezastavitelné a námitek nedostatečné ochrany samotné kulturní památky povolením předmětné stavby v její blízkosti, je zjevné, že žalobce nesouhlasí se stavbou Lyžařského klubu jako takovou na specifikovaných pozemcích, bez ohledu na vliv stavby a jejího provádění na jeho vlastní nemovitosti. Opomíjí, že řada otázek ve vztahu k ochraně kulturní památky Sklářny Bedřichov a okolní lokality byla již pravomocně vyřešena. Zařazení stavebních pozemků parc. č. ■■■ a ■■■ v bezprostřední blízkosti kulturní památky Sklářna Bedřichov do nezastavitelných ploch může být předmětem jediné územního plánování, neboť je to územní plán obce, který stanoví základní koncepci rozvoje území obce a ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, včetně vymezení zastavitelných ploch (§ 18 odst. 4, § 43 odst. 1 stavebního zákona). Pozemky v okolí Sklářny Bedřichov mezi nezastavitelné však nepatřily. Zda to je správně či nikoli, nemůže být řešeno k námitkám žalobce ve fázi stavebního řízení. Soulad stavebního závěru s platnou územně plánovací dokumentací a také požadavky zákona o státní památkové péči (opět prostřednictvím závazného stanoviska dotčeného orgánu) z hlediska umístění stavby v dané lokalitě byl řešen již v územním řízení, které vyústilo ve vydání územního rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010. Soud připomíná, že již územní rozhodnutí reagovalo na běžící správní řízení o prohlášení Sklářny Bedřichov kulturní památkou, když do podmínky č. 20 byl zahrnut požadavek na ochranu kulturní památky Sklářny Bedřichov v podobě zabezpečení fixace archeologické lokality vymeřené souřadnicemi. Zda ochrana kulturní památky Sklářny Bedřichov byla v takové podobě stanovena dostatečně, opět není předmětem stavebního řízení s ohledem na § 111 a § 114 odst. 2 stavebního zákona.

Dále považuje soud za nutné uvést, že ani ze zařazení dotčených stavebních pozemků do území s archeologickými nálezy I. kategorie evidované ve Státním archeologickém seznamu ČR, žalobci neplyne dle zákona o státní památkové péči ani dle jiného právního předpisu žádné subjektivní veřejné právo na to, aby lokalita zůstala zcela nedotčena, jak se toho žalobce s poukazem též čl. 4 Úmluvy o ochraně archeologického dědictví Evropy dovolává. Na území s archeologickými nálezy se vztahují povinnosti vyplývající z § 21 a násl. zákona o státní památkové péči, tj. mimo jiné stavebníci jsou již od přípravy stavby povinni záměr oznámit Archeologickému ústavu AV ČR a umožnit jemu nebo organizaci oprávněné k archeologickým výzkumům provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Právě na tyto zákonné povinnosti byl stavebník, resp. dodavatel stavby upozorněn podmínkou č. 11 stavebního povolení.

Z pohledu výše uvedeného je třeba vyhodnotit jako nedůvodnou námitku porušení § 149 odst. 4 správního řádu žalovaným ve vztahu k předmětnému závaznému stanovisku. Za situace, kdy závazné stanovisko směřovalo výhradně k ochraně veřejných zájmů na úseku státní památkové péče a žalobci nestanovilo žádné podmínky a požadavky a žalobce nijak neupřesnil, jak se jeho obsah negativně dotýká (případně i svým nedostatečným odůvodněním) jeho vlastnických práv k nemovitostem, nedopustil se žalovaný vady řízení, pokud si u nadřízeného dotčeného orgánu nevyžádal postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odbor stavební a životního prostředí, oddělení životního prostředí a státní památkové péče, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 65653/2013.

Soud uzavírá tím, že s uplatněným žalobním bodem na ochranu veřejných zájmů bez vlivu na vlastnická práva k jeho nemovitostem, žalobce nemohl uspět.

Ad II. d) nezákonné vypořádání s odvolacími námitkami proti závaznému stanovisku na úseku ochrany přírody a krajiny

Také ohledně odvolacích námitek, které se týkaly závazného stanoviska CHKO, žalobce žalovanému vytýkal vady řízení spočívající v nevyžádání potvrzení či změny tohoto stanoviska u nadřízeného dotčeného orgánu. Žalobce zejména brojil proti způsobu, kterým byla změněna jedna z podmínek závazného stanoviska a v návaznosti na to napadeným rozhodnutím žalovaného podmínka č. 9 stavebního povolení.

Okolnosti modifikace podmínky č. 1 závazného stanoviska CHKO ze dne 25. 4. 2012, č. j. SR/0326/JH/20102-2, k níž došlo v průběhu odvolacího řízení doplněním rukou dopsané poznámky ze dne 3. 2. 2014 ze strany CHKO tak, že podmínka použití titanizinku v břidlicovém odstínu se týká s ohledem na charakter střechy jen klempířských prvků, nejsou sporné. V podstatě se jednalo o odstranění nepřesnosti ve formulaci podmínky č. 1 závazného stanoviska, na kterou žalobce v odvolání s ohledem na charakter střechy, upozorňoval.

I při posouzení této výhrady žalobce vůči procesnímu postupu žalovaného lze navázat na shora uvedenou argumentaci týkající se možnosti žalobce s úspěchem uplatňovat námitky týkající se ochrany jeho veřejných subjektivních práv, nikoli obecně veřejných zájmů. Zdejší soud setrvává na svém dřívějším stanovisku vyjádřeném již v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 59 A 54/2011-109, jehož závěry byly aprobovány rozsudkem Nejvyššího správního

soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57, že žalobce není oprávněn hájit zájmy ochrany přírody a krajiny. Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, sice v § 70 odst. 1 uvádí, že ochrana přírody se podle tohoto zákona uskutečňuje za přímé účasti občanů, avšak pouze prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Smyslem a účelem jejich účasti v řízení je, aby kvalifikovaně, tj. odbornými argumenty z oblasti ochrany životního prostředí, urbanismu apod., hájila dotčené (veřejné) zájmy ochrany přírody a krajiny v konkurenci jiných veřejných zájmů a zájmů soukromých. Žalobce zásadně tuto roli suplovat nemůže.

Závazné stanovisko CHKO a jeho doplnění ze dne 3. 2. 2014 ve vztahu k podmínce č. 1 se žalobce nijak netýkají, neformulují vůči němu žádné požadavky a podmínky. Soudu není zřejmé, jak se zpřesnění podmínky č. 1 závazného stanoviska (představující použití titanizinku v břidlicovém odstínu jen na klempířské prvky) a způsob, jakým se stalo v průběhu odvolacího řízení, může negativně promítnout do výkonu vlastnických práv žalobce k domu č. p. 195 a přilehlým pozemkům, vzdáleným od posuzované stavby více než 20 m.

Zmiňuje-li žalobce nedostatečné posouzení všech složek ochrany přírody a krajiny, pak se jedná opět o zcela obecnou námitku na ochranu zájmů veřejných. V návaznosti na již řečené v obecné rovině, je třeba vidět, že žalobce opět nijak neupřesnil, jak se absence odůvodnění souhlasného závazného stanoviska vydaného nejen podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale také podle § 44 odst. 1 tohoto zákona, v jeho právní sféře projeví. Je zřejmé, že žalobce se staví do role obecného dohlázele zákonnosti postupu dotčených orgánů hájících ve stavebním řízení veřejné zájmy v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy, aniž by uvedl konkrétní důsledky, jaké by vydané souhlasné závazné stanovisko mohlo mít dopad na výkon jeho vlastnického práva k nemovitostem v sousedství povolované stavby, případně pohodu bydlení. Podle názoru soudu žalobci nic nebránilo, aby uplatnil jednotlivé výhrady a specifikoval, jaké složky přírody mají být prováděním stavby v daném místě dotčeny s konkrétním dopadem na výkon jeho práv. Zdejší soud si je vědom závěrů prezentovaných Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007-191, (který však do jisté míry řešil skutkové i právně odlišnou záležitost, neboť o dané otázce pojednával ve vztahu k řízení územnímu a ochraně krajinného rázu), podle kterých může přímé dotčení vlastníka sousedních nemovitostí na jeho vlastnickém či jiném právu představovat dotčení práva na příznivé životní prostředí v místě, kde žije, nicméně přesto je třeba, aby takové přímé dotčení popsal, aby soud mohl důvodnost jeho tvrzení přezkoumat.

Soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na uplatněné výtky žalobce vůči závaznému stanovisku reagoval, a to nejen ohledně změny podmínky týkající se použití titanizinku na střechu. Jednoznačně ovšem dovodil, že žalobce nebrojil proti závaznému stanovisku v souvislosti s dotčením svých vlastnických práv (ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního řádu), a žalobce upozornil, že ochrana zájmů chráněných zvláštními zákony je záležitostí zvláštních orgánů. Proto také nepostupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu a nevyžádal si potvrzení či změnu uvedeného stanoviska u Ministerstva životního prostředí. Z tohoto pohledu soud neshledal rozhodnutí nepřezkoumatelným, ani postup žalovaného vadným.

Pokud žalobce v obecné rovině namítal, že žalovaný nakonec akceptoval nedostatečně zdůvodněná závazná stanoviska dotčených orgánů, soud konstatuje, že takto obecně formulované výtce nemohl vyhovět. Závaznými stanovisky je zabezpečena ochrana veřejných zájmů a není na žalobci, aby se jejich ochrany před soudem domáhal, jak bylo rozvedeno shora. Pokud byl žalobce konkrétnější a svoje námitky směřoval proti konkrétním závazným stanoviskům, soud se s jeho výhradami již vypořádal.

K námitce podjatosti zaměstnankyně žalovaného

Námitku, že napadené rozhodnutí vydala v rozporu s § 14 odst. 1 správního řádu vyloučená zaměstnankyně žalovaného ■■■, když brojila proti přiznání odkladného účinku žalobě, žalobce uplatnil v replice podané dne 18. 9. 2014. Rozšířit žalobu o další žalobní body přitom může žalobce v souladu s § 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s. jen ve lhůtě pro podání žaloby, která je dle § 72 odst. 1 s. ř. s. dvouměsíční od doručení napadeného rozhodnutí. Protože žalobce uplatnil žalobní bod až v replice po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, soud se jím nemohl zabývat.

VI. Závěr a náklady řízení

Protože jeden ze žalobních bodů shledal soud důvodným, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s., a to bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Pro úplnost soud dodává, že pokud byly v úvodní části žaloby označeny některé listiny jako důkazy, neshledal potřebu těmito důkazy dokazování podle § 77 odst. 2 s. ř. s. doplnit. Považoval to za nadbytečné pro potřeby vypořádání žalobních bodů. Vlastnictví, resp. přesněji řečeno spoluvlastnictví nemovitostí v sousedství povolované stavby Lyžařského klubu žalobcem, stejně jako prohlášení Sklářny Bedřichov za kulturní památku a vydání územního rozhodnutí ze dne 23. 3. 2010 nejsou skutečnosti sporné a byly doloženy obsahem správního spisu. S dalšími důkazními návrhy se případně již soud vypořádal shora. Soud rovněž shledal jako nadbytečné dokazovat usneseními zastupitelstva obce Bedřichov, které se měla týkat přehodnocení daného stavebního záměru a které žalobce soudu doložil. K přijetí těchto usnesení došlo až po vydání napadeného rozhodnutí a případná změna náhledu politické reprezentace obce Bedřichov na posuzovaný stavební záměr není z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného podstatná. *Obiter dictum* soud uvádí, že jiná situace by mohla nastat, pokud by přímo stavební úřad obdržel sdělení žadatele, že upustil od daného stavebního záměru. V tomto směru si však soud další vývoj událostí nedovolí předjímat. Listinami, jež jsou součástí správního spisu a kterých se žalobce dovolával, soud dokazování neprovádí.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Se svou žalobou byl žalobce úspěšný, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení před soudem jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč za žalobu dle Sazebníku soudních poplatků. Dále jsou náklady řízení tvořeny odměnou advokáta za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby a repliky dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. a),

d) advokátního tarifu, tedy ve výši 3 x 3 100 Kč; dále náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 3 x 300 Kč; a odpovídající částkou DPH, celkem tedy ve výši 15 342 Kč.

Náhradu nákladů v podobě zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud úspěšnému žalobci nepřiznal z důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35), neboť jeho návrh byl jako nedůvodný zamítnut.

Soud zároveň v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. vyslovil, že osobě na řízení zúčastněné se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť soud jí v řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal pro přiznání náhrady nákladů řízení ani důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. května 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu